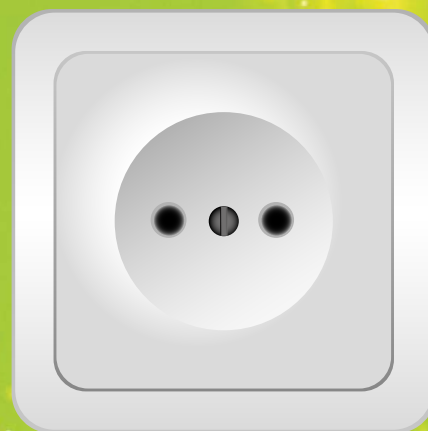

MPSV vám dodá šťávu!

ZAPOJTE SE I VY

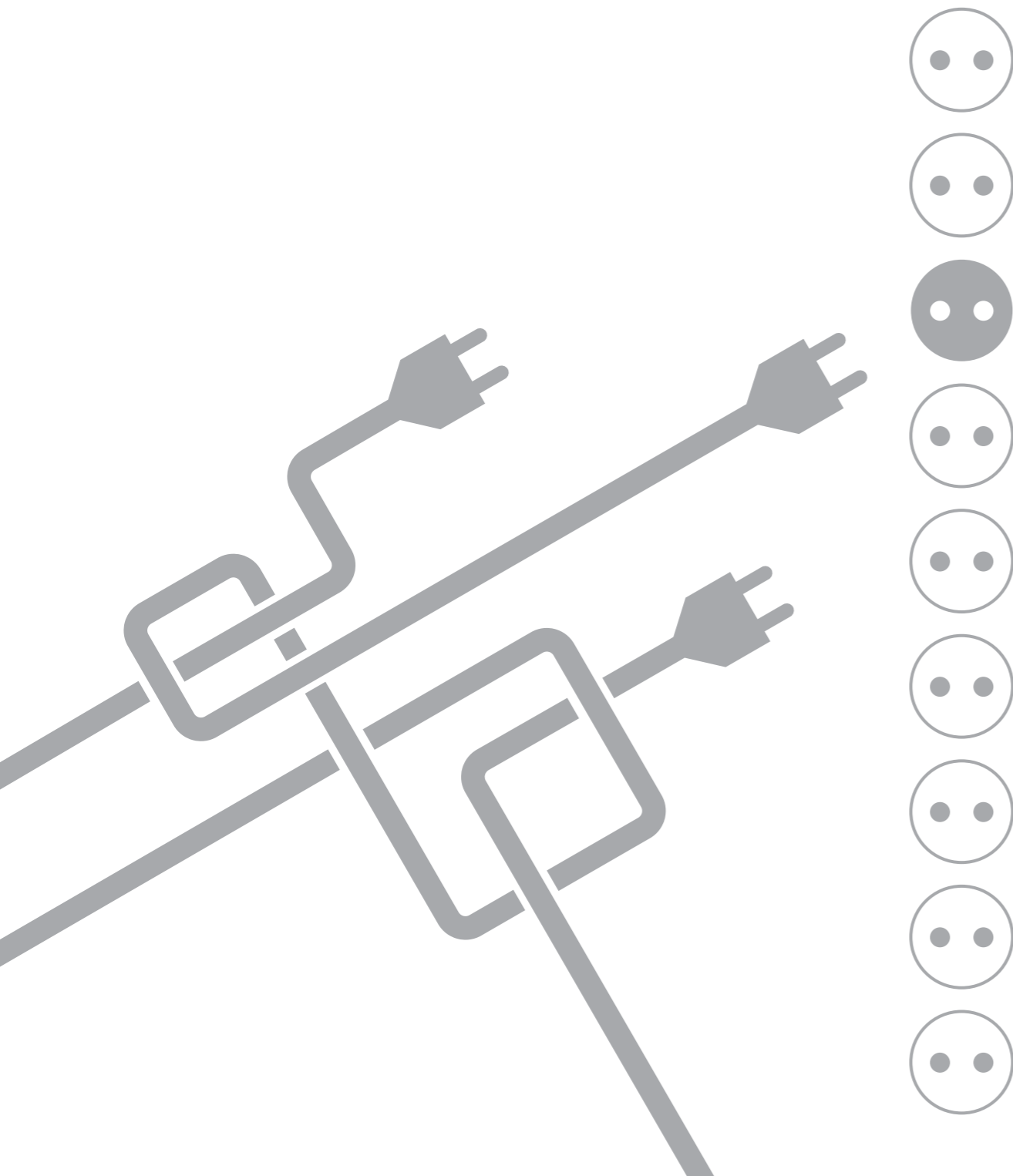

evropský
sociální
fond v ČR

OPERAČNÍ PROGRAM
LIDSKÉ ZDROJE
A ZAMĚSTNANOST

**PODPORUJEME
VAŠI BUDOUCNOST**
www.esfcr.cz

Vážené čtenářky, vážení čtenáři,

v programovém období fondů Evropské unie pro roky 2007 až 2013 se pomalu blížíme ke konci a můžeme si snad již dovolit trochu bilancovat. Podpořili jsme stovky projektů, které pomáhají jednotlivcům i celým skupinám. Prostředky byly a stále jsou rozdělovány efektivně mezi širokou škálu neziskových organizací, firem a dalších organizací.

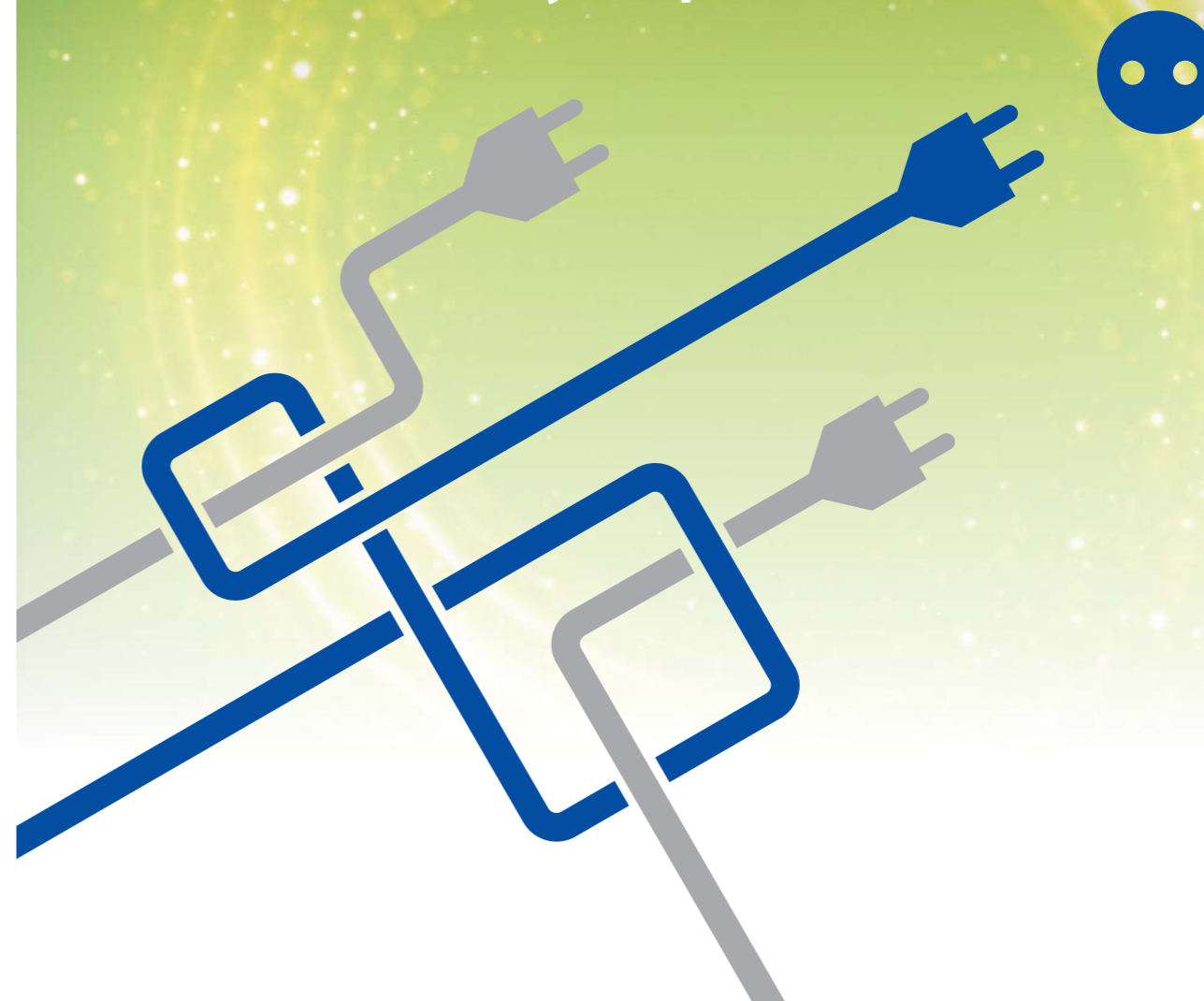
Zprostředkující subjekt (ZS), kterým je Odbor implementace fondů EU, součást Sekce fondů Evropské unie Ministerstva práce a sociálních věcí (MPSV), má ve své gesci oblast zaměstnanosti (oblasti podpory 1.2, 2.1 a 3.3) a oblast sociálního začleňování a sociálních služeb (oblasti podpory 3.1 a 3.2). Projekty, které z Evropského sociálního fondu podporujeme, pomáhají jak nezaměstnaným se znovuzapojením do pracovního procesu na otevřeném trhu práce nebo v rámci chráněných pracovišť, tak zaměstnancům. Jsou zaměřeny na různé cílové skupiny, jako jsou mladí lidé do 25 let, lidé se zdravotním postižením, lidé starší 50 let, etnické menšiny, osoby po výkonu trestu a další. Projekty, které se zaměřují na sociální služby a sociální začleňování, pak pomáhají lidem najít cestu zpět do společnosti. Do dalších podporovaných oblastí patří vzdělávání pracovníků poskytovatelů sociálních služeb a dalších osob, plánování dostupnosti sociálních služeb, zavádění procesu rozvoje kvality poskytování sociálních služeb, ale i transformace pobytových zařízení sociálních služeb či vznik a rozvoj nových podnikatelských aktivit zaměřených na sociální podnikání.

Publikace „Příběhy dobré praxe“, kterou držíte ve svých rukou, se snaží ukázat, jak konkrétně peníze plynoucí v rámci Operačního programu Lidské zdroje a zaměstnanost (OP LZZ) z Evropského sociálního fondu (ESF) pomáhají konkrétním lidem kolem nás. Příběhy jsou vyprávěním osob, které se ocitly v nelehké životní situaci a také díky projektům podpořeným Ministerstvem práce a sociálních věcí dostaly šanci tuto situaci změnit. Věřím, že jejich přečtením naleznete doklad o tom, jak veřejné zdroje mohou napomáhat řešení konkrétních problémů.

*PhDr. Karel Vít, Ph.D.
ředitel Odboru implementace fondů EU
Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR*

1.2

Zvýšení adaptability
zaměstnanců restruktu-
ralizovaných podniků

Ludmila Bernášková

Mám příjemnější práci než dříve

Typ projektu:
Regionální individuální projekt 1.2

Název projektu: RESTART pro Českolipsko

Číslo projektu: CZ.1.04/1.2.00/37.00005

Příjemce: Úřad práce ČR, Krajská pobočka v Liberci, Kontaktní pracoviště Česká Lípa

Projekt se zaměřil na pomoc lidem ohroženým nezaměstnaností. Lidé ještě ve výpovědní lhůtě absolvovali řadu kurzů, rekvalifikací, poradenských konzultací a snadno se tak mohli reintegrovat na trhu práce. Díky tomu nevzrostla nezaměstnanost v regionu. Projektu se účastnilo 307 osob (105% z plánovaného počtu).

Paní Ludmila Bernášková z Velké Bukoviny na Děčínsku pracovala jedenáct let v České Lípě pro společnost, která vyráběla například kabely pro automobilový průmysl. Pak ale přišla neblahá změna.

„Společnost šetřila a převedla výrobu do Rumunska, kde je to levnější. Dostala jsem výpověď,“ vzpomíná na těžké životní období dvaatřicetiletá Ludmila. Nezbyvalo jí, než se jako každý člověk bez práce zaevidovat na úřadu práce.

Pracovníci kontaktního pracoviště Úřadu práce v České Lípě jí ale ještě ve výpovědní lhůtě poradili, aby se přihlásila do projektu RESTART pro Českolipsko. Ludmila neváhala, vyplnila přihlášku – a nikdy toho nelitovala. Díky projektu totiž získala práci. Ještě předtím, než mohla zase začít pracovat, prošla v rámci RESTARTU pro Českolipsko školením. Na výběr měla hned několik možností rekvalifikace: účetnictví, práce na počítači či se dokonce mohla naučit ovládat vysokozdvizný vozík. Ludmila má ale ráda práci s lidmi, proto neváhala a vybrala si sociální služby. A dobře udělala. „Školení trvalo dva měsíce, docházela jsem na něj denně. Během něj mi nabídli praxi v Domově pro seniory v České Kamenici,“ vzpomíná na onen velice důležitý den. Díky rekvalifikaci v RESTARTU pro Českolipsko měla profesní znalosti už při nástupu do Domova pro seniory. „Učili nás, jak se chovat k lidem, dále etické kodexy, ale dozvěděla jsem se spoustu věcí i o nemocech,“ popisuje každodenní sedmihodinové školení, které jí pro novou práci dalo hodně poznatků.

Ludmila v Domově pracuje jako pracovnice sociální péče. „V životě jsem si ani nepředstavovala, že budu dělat takovou práci,“ diví se trochu ještě dnes. Původně chtěla pracovat s dětmi, ale pomáhat seniorům je pro ni zajímavější než očekávala. Když má službu, její pracovní den začíná ráno kolem šesté hodiny. Budíček pro místní seniory je v sedm hodin. Po snídani následuje různorodý program. Paní Ludmila se stará o pět klientů a s ostatními seniory se setkává při rukodělných pracích, které jsou součástí denního programu v Domově. „Starám se jim o úklid, hygienu, ale třeba i výzdobu,“ popisuje spokojeně svou práci s tím, že má díky projektu i příjemnější práci než předtím. Tam byla jen součástí celku, tady si připadá mnohem užitečnější. „Vím, že mě tito lidé potřebují,“ říká upřímně.

Miroslav Šplíchal

Přišel jsem o práci - díky projektu a MPSV mám novou

To, jaké to je přijít o práci, na vlastní kůži poznal Miroslav Šplíchal z České Lípy. Osmatřicetiletého muže smetla velká vlna hromadného propouštění po téměř osmnácti letech nepřetržité práce pro firmu vyrábějící kabelové svazky pro automobilový průmysl.

„Nevyhnu se nám světová krize a společnost začala rozdávat stovkám lidí výpovědi. I já byl mezi nimi,“ připomíná si Miroslav nelehké chvíle, které před dvěma lety zažil. Ekonomické výkyvy způsobené celosvětovou krizí tehdy zasáhly celou řadu firem na Českolipsku a nabídek k práci bylo poskrovnu. V dělnické profesi, v níž si Miroslav dosud vydělával na živobytí, pak byla takřka nulová šance na nové zaměstnání.

Proto ani na chvíli nezaváhal, když mu kontaktní pracoviště Úřadu práce v České Lípě nabídlo, aby se zapojil do projektu RESTART pro Českolipsko. Jednalo se o projekt šitý přímo na míru pro zaměstnance ve výpovědní lhůtě, do něhož se Miroslav přihlásil. „Dneska jsem rád, že jsem to udělal,“ konstatuje spokojeně. „Řada mých bývalých kolegů do RESTARTU nešla a nyní, když je potkám, si stěžují, že jsou stále bez práce. Já ji ale mám.“

„Mohl jsem například absolvovat kurz práce na počítačích nebo svářečský kurz. Jenže jako svářeč bych na Českolipsku těžko hledal uplatnění, firmy je nenabíraly. Ani počítače nebyly nic pro mě. Jako nejlepší se mi zdál manipulát vysokozdvizného vozíku, kterého jsem si z nabídky vybral,“ popisuje svoji praktickou volbu při rozhodování o svém dalším směřování. V průběhu rekvalifikace v RESTARTU zvládl nezbytnou teorii potřebnou k řízení stroje. Praxi mu úřad práce zajistil v českolipském závodě společnosti Fehrer Bohemia, s.r.o. Současně s ní Miroslav nabíral další důležité znalosti, které mu měly pomoci znovu najít uplatnění na trhu práce. „Pracovali s námi dva měsíce několik hodin denně,“ přibližuje náplň školení Miroslav. „Učili nás, jak se máme chovat k lidem a jak s nimi máme mluvit, abychom se dokázali správně prezentovat. Taky nás seznámili s etickými kodexy nebo jsme probírali dokonce i finanční gramotnost. Krátce poté, co jsem skončil rekvalifikační kurz na vysokozdvizný vozík, se ve Fehreru uvolnilo místo na pozici manipulanta a vedení společnosti si mě vybralo,“ říká Miroslav. Součástí RESTARTU byl několikaměsíční finanční příspěvek na platy lidí, kteří projektem prošli, což byla výhoda pro zaměstnavatele. Dnes je Miroslav spokojený: „Zaměstnavatel se o nás stará. Můžeme využívat nejrůznější benefity, máme například přímo ve firmě k dispozici maséra. Ale co je nejdůležitější, mám práci, která mě baví. Neměnil bych.“ I po téměř dvou letech v novém zaměstnání je Miroslav pořád rád, že se tehdy projektu zúčastnil. Jak sám říká, práci získal daleko snadněji, než kdyby ji jako jeden z tisíců lidí bez zaměstnání hledal sám.

Typ projektu:
Regionální individuální projekt 1.2

Název projektu: RESTART pro Českolipsko

Číslo projektu: CZ.1.04/1.2.00/37.00005

Příjemce: Úřad práce ČR, Krajská pobočka v Liberci, Kontaktní pracoviště Česká Lípa

Projekt se zaměřil na pomoc lidem ohroženým nezaměstnaností. Lidé ještě ve výpovědní lhůtě absolvovali řadu kurzů, rekvalifikací, poradenských konzultací a snadno se tak mohli reintegrovat na trhu práce. Díky tomu nevzrostla nezaměstnanost v regionu. Projektu se účastnilo 307 osob (105% z plánovaného počtu).

Růžena Šulcová

Příběh Růženy Šulcové dokazuje funkčnost podpořeného projektu

Typ projektu:
Regionální individuální projekt 1.2

Název projektu: RESTART - Chomutov

Číslo projektu: CZ.1.04/1.2.00/37.00003

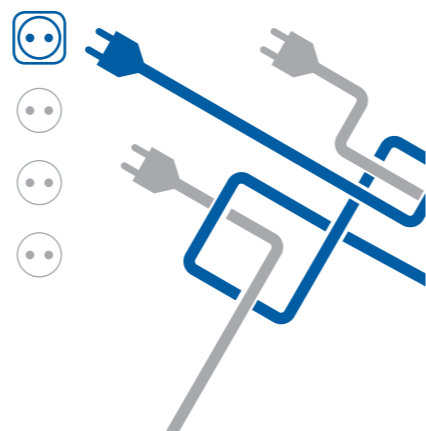
Příjemce: Úřad práce ČR, Krajská pobočka v Ústí nad Labem, Kontaktní pracoviště Chomutov

Projekt se zaměřil na pomoc zaměstnancům podniků procházejících strukturálními změnami, kteří byli ohroženi ztrátou zaměstnání nebo již byli ve výpovědní lhůtě. Zaměstnanci si prostřednictvím vzdělávacích a školicích aktivit zdokonalili své znalosti a dovednosti ještě před ukončením pracovního poměru. Snáze si pak našli novou práci. Projekt pomohl snížit dopad finanční krize na zaměstnance v regionu Chomutovska.

Šestačtyřicetiletá Růžena Šulcová z Nezabylic pracuje již přes rok v oddělení řeznictví hypermarketu Globus jako prodavačka obslužného pultu masa a uzenin.

„Původně jsem dámská krejčová, ale tím bych se dnes neuživila. Koupit si oblečení je dnes prostě mnohem levnější než si je nechat ušít,“ vypráví paní Šulcová. „Rekvalifikace mi pomohla po psychické stránce. Chtěla jsem kurz technického směru, protože mám ráda mužské práce. Udělala jsem si osvědčení na vysokozdvih (pozn.: obsluha vysokozdvizného vozíku).“

Absolvování rekvalifikačního kurzu se jí vyplatilo: „Dlouho jsem nečekala. V prosinci jsem nastoupila na brigádu a v březnu už měla smlouvu v chomutovském Globusu na rok. Teď jsem tu druhý rok,“ říká spokojeně paní Šulcová.

Petra Kuncová a Jana Balogová

Petra Kuncová a Jana Balogová prostřednictvím MPSV našly práci v novém oboru

Donedávna pracovala Petra Kuncová ve firmě R.B. Farquhar, s.r.o., která však zkrachovala. „Náš bývalý ředitel mi ale zprostředkoval možnost nastoupit do projektu RESTART-Chomutov,“ vypráví. „Absolvovala jsem počítačový kurz pro pokročilé a prošla kurzem psychologie, finančního poradenství a práva,“ vypráví o cestě, na jejímž konci čekala nová práce.

„Do počítačového kurzu jsem chodila dva měsíce a už v té době jsem docházela na brigádu do Globusu. Drželi mi místo v mléčném oddělení. Počítačový kurz se mi tam hodí, využívám nové znalosti při kontrole trvanlivosti, kterou mám na starosti,“ popisuje využití nově nabytých znalostí paní Kuncová. „Kurz nám zvedl sebevědomí, řekli nám tam, co jsme za lidi od A až do Z a dodali nám sebedůvěru,“ uzavírá své vyprávění paní Kuncová.

Paní Jana Balogová vzpomíná na účast v rekvalifikačním kurzu: „Naučila jsem se během měsíce základy práce na počítači, o což jsem měla od začátku zájem. Dali nám navíc velkou šanci výběru, směřovali nás a zjišťovali, k čemu máme nejbližší. Dělalí nám typizaci, na co se hodíme a v jakém oboru, a podle toho nás řídili.“

„Třikrát jsem zkusila jít do zaměstnání, ale neuspěla jsem ani v jednom. Myslím, že to u mě bylo dáno věkem,“ naznačuje paní Balogová, že cesta k novému zaměstnání nebyla jednoduchá.

„Věděla jsem, že nejbližší mám k prodeji, tak se společnost Edost, která spolupracuje s kontaktním pracovištěm úřadu práce v Chomutově, zaměřila na obchodní společnosti – šla jsem na brigádu do Globusu. Nakonec mě tam zaměstnali v oddělení čerstvých potravin,“ popisuje paní Balogová šťastné vyústění svých aktivit. „Rekvalifikační kurz mi poskytl šanci se uchytit a umožnil mi styk s lidmi, který by mi jinak velmi chyběl.“

Typ projektu:
Regionální individuální projekt 1.2

Název projektu: RESTART - Chomutov

Číslo projektu: CZ.1.04/1.2.00/37.00003

Příjemce: Úřad práce ČR, Krajská pobočka v Ústí nad Labem, Kontaktní pracoviště Chomutov

Projekt se zaměřil na pomoc zaměstnancům podniků procházejících strukturálními změnami, kteří byli ohroženi ztrátou zaměstnání nebo již byli ve výpovědní lhůtě. Zaměstnanci si prostřednictvím vzdělávacích a školicích aktivit zdokonalili své znalosti a dovednosti ještě před ukončením pracovního poměru. Snáze si pak našli novou práci. Projekt pomohl snížit dopad finanční krize na zaměstnance v regionu Chomutovska.

Vincenc Studený

Mám opět práci a jistoty pro život

Typ projektu:
Regionální individuální projekt 1.2

Název projektu: RESTART - Chomutov

Číslo projektu: CZ.1.04/1.2.00/37.00003

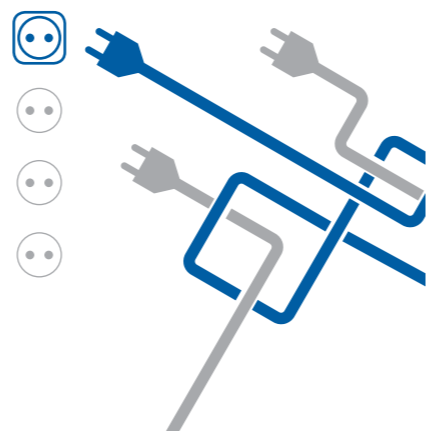
Příjemce: Úřad práce ČR, Krajská pobočka v Ústí nad Labem, Kontaktní pracoviště Chomutov

Projekt se zaměřil na pomoc zaměstnancům podniků procházejících strukturálními změnami, kteří byli ohroženi ztrátou zaměstnání nebo již byli ve výpovědní lhůtě. Zaměstnanci si prostřednictvím vzdělávacích a školicích aktivit zdokonalili své znalosti a dovednosti ještě před ukončením pracovního poměru. Snáze si pak našli novou práci. Projekt pomohl snížit dopad finanční krize na zaměstnance v regionu Chomutovska.

„Firma, kde jsem pracoval, zkrachovala. Naštěstí se objevila nabídka účasti v projektu RESTART - Chomutov a díky tomu mám teď opět práci.“ Slova Vincence Studeného z Jirkova potvrzují funkčnost tohoto projektu.

„Původně jsem pracoval ve společnosti R.B. Farquhar, s.r.o. Působil jsem tam tři roky jako obkladač. Firma ale zkrachovala,“ vzpomíná dvaapadesátiletý Vincenc Studený. „Tehdy tam naštěstí přišel člověk z projektu RESTART - Chomutov a nabízel propouštěným zaměstnancům, ať se do něj zařadí.“ Pan Studený prošel rekvalifikačním a vazačským kurzem. Je si vědom, že se jedná o kurzy finančně náročné, a proto si velice cení, že se jich mohl bezplatně účastnit. „Navíc nám firma dlužila peníze za mzdy, takže bych si to vůbec nemohl dovolit zaplatit sám,“ dodal.

Jako užitečné vidí všechny etapy projektu. „Hodně nám pomohly psychotesty, kde jsme se o sobě něco dozvěděli a důležité bylo také to, že jsme přišli do staré party. Docházeli tam všichni z původní fabriky,“ dodává. Panu Studenému nabídli práci ve společnosti MŠ TRANS – Miloš Šulc v Chomutově, kde pracuje jako mechanik. „Práci v MŠ TRANS – Miloš Šulc jsem si našel sám. Oslovil mě šéf společnosti a přijal mě. Musím říct, že osvědčení a kurzy se mi v tu chvíli velmi hodily. Zařazený jsem jako mechanik. Využívám tady hlavně vysokozdvih,“ vypráví. Pochvaluje si, že má opět jistou práci a příjem pro svou rodinu. „Smlouvu mám na dobu neurčitou, máme tu jistotu a šéf je na nás hodný, kupuje nám dokonce obědy,“ směje se.

František Wittmann

Získal jsem práci v novém oboru za podpory MPSV

Typ projektu:
Regionální individuální projekt 1.2

Název projektu: RESTART - Chomutov

Číslo projektu: CZ.1.04/1.2.00/37.00003

Příjemce: Úřad práce ČR, Krajská pobočka v Ústí nad Labem, Kontaktní pracoviště Chomutov

Projekt se zaměřil na pomoc zaměstnancům podniků procházejících strukturálními změnami, kteří byli ohroženi ztrátou zaměstnání nebo již byli ve výpovědní lhůtě. Zaměstnanci si prostřednictvím vzdělávacích a školicích aktivit zdokonalili své znalosti a dovednosti ještě před ukončením pracovního poměru. Snáze si pak našli novou práci. Projekt pomohl snížit dopad finanční krize na zaměstnance v regionu Chomutovska.

Čtyřiapadesátiletý František Wittmann z Údlic našel novou práci v novém oboru díky účasti v projektu RESTART - Chomutov.

„Dělal jsem ve společnosti R.B. Farquhar, s.r.o. jako instalatér a firma zkrachovala. Do té doby jsem si myslel, že kdo chce, práci si najde,“ vzpomíná pan Wittmann na ukončení předchozího pracovního poměru. „Netušil jsem ale, že pro zaměstnavatele bude můj věk problém. Dotazníky jsem odevzdával spolu s mladými kluky, a zatímco je zvali na konkurzy, tak mě ne,“ popisuje začátek anabáze s hledáním nové práce. Ještě před propuštěním z tehdejšího zaměstnání dostal nabídku zúčastnit se projektu RESTART - Chomutov.

„Oslovili nás přímo v zaměstnání, ještě než jsme se evidovali na úřadu práce. Získal jsem osvědčení na „vysokozdvih“ (pozn.: obsluha vysokozdvíhového vozíku) a vzápětí získal práci ve společnosti Hunter Douglas Kadaň, s.r.o. Bohužel mě nakonec propustili ještě ve zkušební lhůtě.“ Absolvovaný kurz však rozhodně nebyl zbytečnou časovou investicí: „Za osvědčení na „vysokozdvih“ jsem rád. Každý zaměstnavatel se na to ptá. RESTART - Chomutov je dobrý projekt, který umožňuje absolvovat kurzy, a člověka pak lépe přijmou. Doporučil bych to i ostatním.“

Bez práce nakonec pan Wittmann dlouho nezůstal: „Práci jsem našel v MŠ TRANS - Miloš Šulc stejně jako kolega. Ten řekl šéfovi, který ho už přijal, že si mě chce vzít s sebou. Povedlo se a pracuji tady jako mechanik. Jsem spokojený. Mám jistou práci a také to mám blízko z domova, takže můžu jezdit do práce na kole,“ uzavírá vyprávění spokojeným tónem.

Jan Fišnar

Nový start za podpory MPSV

•• **Hrozba, že zůstane bez práce, visela nad Janem Fišnarem už delší dobu. Radikální obrat nastal, když si při návštěvě u bývalého zaměstnavatele všiml letáku, jenž nabízel rekvalifikační kurz v rámci aktivního projektu, který realizovala Okresní hospodářská komora Šumperk.**

•• Jako vyučený automechanik vystřídal v Šumperku a Zábřehu několik firem, pracoval jako technik i prodejce aut a jeho výplata mívala zpoždění. Doma dvě děti a manželka na mateřské dovolené: pro živitele rodiny nelehká situace. „Řekl jsem si, že by to mohla být pro mě šance, a vyšlo to. Dnes mám stálou práci a jsem spokojený;“ vzpomíná na obrat ve svém životě šestatřicetiletý muž.

•• Několikadenní kurz pořádala Okresní hospodářská komora Šumperk. V kurzu se Jan Fišnar učil psát motivační dopis s životopisem, zdokonalil se v práci s počítačem a společně s lektorem probíral, kam svůj profesní život nasměrovat. Nakonec vybrali kurz práce s vysokozdvizným vozíkem. Během kurzu dostal také nabídku na práci od firmy Vápenka Vitošov: „V krajině je vápenka nepřehlédnutelná. Vždycky mě zajímalo, jak to uvnitř v lomu vypadá;“ řekl Jan Fišnar. Dnes má zde pracovní smlouvu na dobu neurčitou. „Konečně mám stabilní práci, pravidelnou výplatu a k tomu výhody, jako je třeba pracovní oblečení. Co víc bych si mohl přát?“ říká mladý muž.

•• Projekt je určen pro lidi ve výpovědní lhůtě, kterým hrozí nezaměstnanost. Velkou výhodou je, že kurz je zdarma a jeho cílem je nejen lidi přeškolit, ale také jim najít práci. „Rozhodně bych kurz každému doporučil. Pro mě to byl nový start;“ uzavírá Zábřežan, Jan Fišnar.

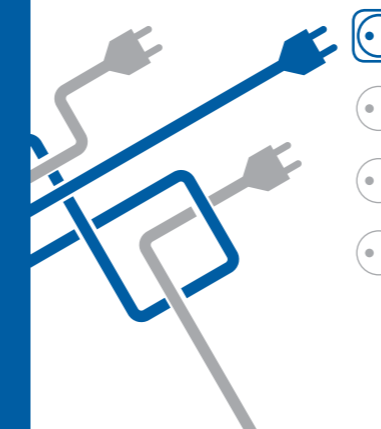
Typ projektu: Grantový projekt 1.2

Název projektu: Rozvoj kompetencí pro uplatnění na trhu práce zaměstnanců členských firem OHK Šumperk v důsledku hospodářské krize

Číslo projektu: CZ.1.04/1.2.05/36.00021

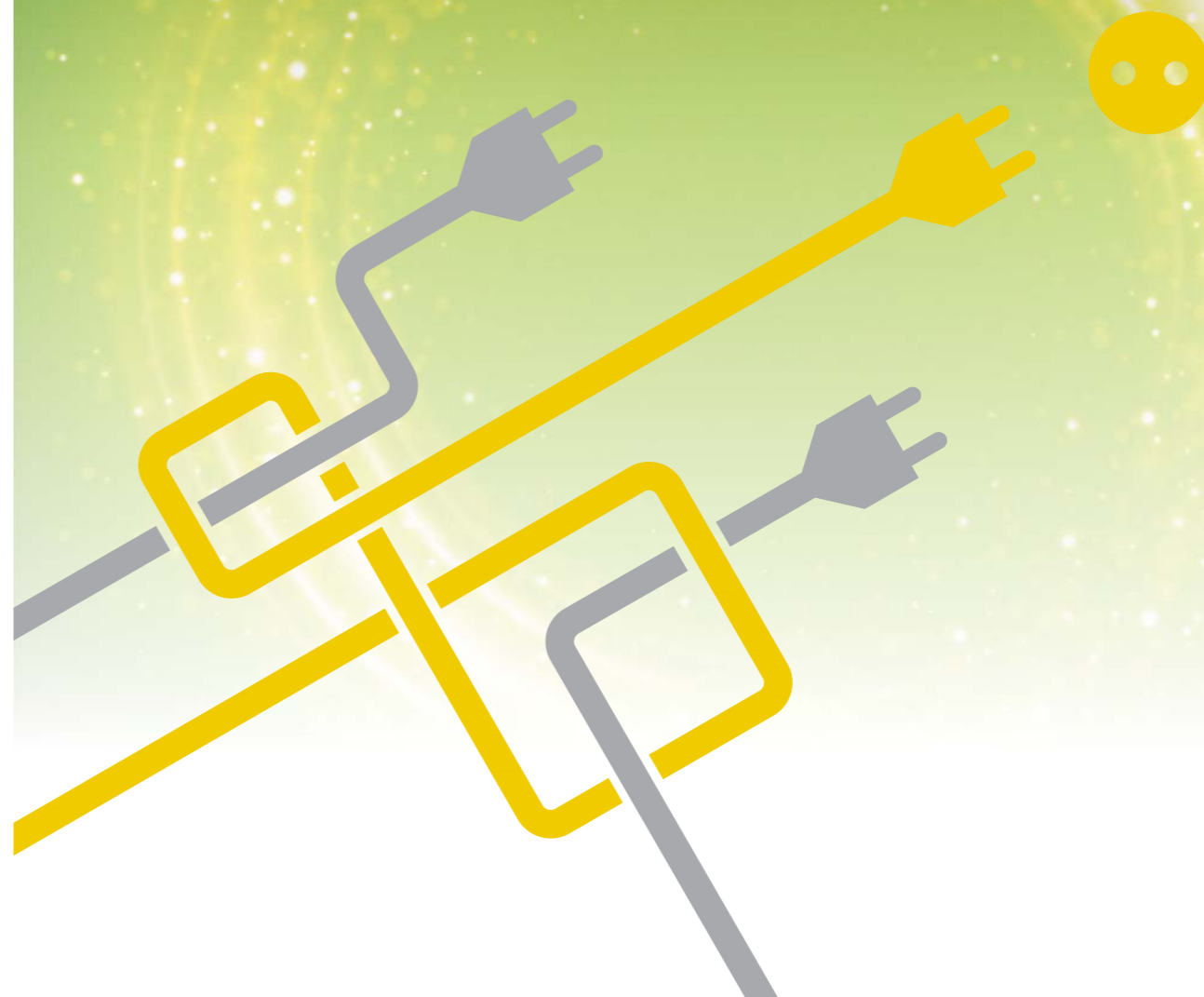
Příjemce: OHK Šumperk

Na Šumpersku mnoho podniků snižuje počty zaměstnanců. Pro zaměstnance, se kterými je nebo bude nejpozději do 3 měsíců od vstupu do projektu rozvázán pracovní poměr ze strany zaměstnavatele v souvislosti s organizačními změnami, je projekt nadějí na novou práci. Po rekvalifikaci budou moci využívat pružné formy organizace práce.

2.1 Posílení aktivních politik zaměstnanosti

Helena Macková

Práci musíte dělat od srdce

Typ projektu:
Regionální individuální projekt 2.1

Název projektu:
KREDIT – Sociální ekonomika na Mostecku

Číslo projektu: CZ.1.04/2.1.00/13.00064

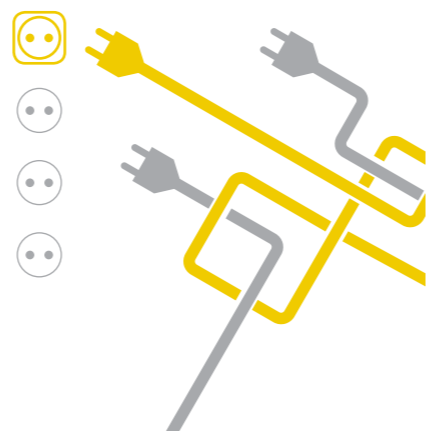
Příjemce: Úřad práce ČR, Krajská pobočka v Ústí nad Labem, Kontaktní pracoviště Most

Projekt usiloval o začleňování zdravotně postižených uchazečů do zaměstnání prostřednictvím zavádění principů sociální ekonomiky. Pro účastníky byli podle charakteristik konkrétních znevýhodnění vybráni vhodní zaměstnavatelé, kteří se mohou stát tzv. sociálními podniky a i nadále zaměstnávat znevýhodněné osoby za účelem jejich postupného začleňování se na volný trh.

Helena Macková, bývala účetní, ale nyní pracuje jako pečovatelka. Cesta k této profesi nebyla snadná. Kdysi si sama sáhla na dno svých sil.

Po maturitě na gymnáziu nastoupila jako účetní k tehdejšímu Podniku bytového hospodářství, kde měla na starost problematiku nájemních smluv. „Byla to úplně jiná práce, než dělám teď, ale byla to také zajímavá práce s lidmi,“ vrací se v myšlenkách zpět. Pracovala tam přes dvacet let, než se jí přihodila nehoda, která jí převrátila život naruby. Půl roku byla nemocná. V léčebně pro dlouhodobě nemocné se dostala do kontaktu se starými lidmi a zkoušela se o ně starat. „Byla to dobrá zkušenost,“ svěřuje se. Po nelehkém období v léčebně, kdy objevila nový smysl života, absolvovala kurz pro pečovatelky.

Péče o druhé ji zajímala a bavila, ale nedařilo se jí sehnat vhodné místo. Pak nastoupila do projektu KREDIT, díky němuž jí byla nabídnuta práce v Oblastní charitě Most, kde působí jako pečovatelka. Stará se o lidi, kteří potřebují pomoc. „Je to péče především o seniory. Mám na starost například pětadvadesátiletou babičku. Je to vitální paní, se kterou se hodně nasmějeme tak, že to nemá obdoby,“ říká Helena. „Nejdůležitější je s lidmi komunikovat. To chtějí všichni bez rozdílu. Tím, že s nimi hovoříte, připadají si důležití a necítí se sami. Musí vědět, že vám na nich záleží,“ sděluje svou zkušenost.

Jana Švancarová

Důležité je snažit se a být aktivní

Typ projektu:
Regionální individuální projekt 2.1

Název projektu:
KREDIT – Sociální ekonomika na Mostecku

Číslo projektu: CZ.1.04/2.1.00/13.00064

Příjemce: Úřad práce ČR, Krajská pobočka v Ústí nad Labem, Kontaktní pracoviště Most

Projekt usiloval o začleňování zdravotně postižených uchazečů do zaměstnání prostřednictvím zavádění principů sociální ekonomiky. Pro účastníky byli podle charakteristik konkrétních znevýhodnění vybráni vhodní zaměstnavatelé, kteří se mohou stát tzv. sociálními podniky a i nadále zaměstnávat znevýhodněné osoby za účelem jejich postupného začleňování se na volný trh.

Do Mostu se Jana Švancarová přistěhovala v osmnácti letech. Pracovala v sadech ve Vtelně.

„Bylo tam moc hezky. Líbilo se mi, že jsem pracovala venku na slunci,“ vzpomíná. Pak přišlo první dítě, pak další a nastaly rodičovské starosti. Nesehnala jesle, a tak šla dělat uklízečku do nemocnice, kde pracovala do sametové revoluce. V nemocnici jí umožnili absolvovat kurz sanitářky. Starala se pak o pacienty, krmila je, převlékala. Pečovala o ně sedmnáct let a poté musela kvůli zhoršenému zdravotnímu stavu odejít a hledat jinou práci.

Půl roku pracovala v chráněné dílně na porcelán. „Dílnu zavřeli. Byla to škoda, protože práce se mi líbila. Vše mi najednou připadalo smutné,“ říká. Na úřadu práce jí nejprve nabídli motivační kurz. „Pak mi zavolal pán ze společnosti ASISTA, která spolupracuje s kontaktním pracovištěm Úřadu práce v Mostě na realizaci projektu KREDIT – Sociální ekonomika na Mostecku, a nabídl mi, abych se projektu účastnila. Když o práci přijdete a jste celý den doma, tak vás to zdolává, je to nicota. V projektu ale vládne řád a motivace. V rekvalifikaci je důležité se snažit, být aktivní a komunikovat s lektorem i mezi sebou,“ konstatuje s uspokojením paní Jana. A spokojený s Janou je i sedmatřicetiletý invalidní důchodce Ondřej Najmon, kterému dělá paní Švancarová pečovatelku v rámci Oblastní charity Most.

„Jsem rád, že ji mám,“ prohlašuje o ní. „Žije sám. Dokáže se postarat o sebe, jen když ho někdo vede. Dovedla jsem ho například k tomu, že si sám hospodaří s penězi,“ říká padesátiletá Jana, která se dokázala vyrovnat se svým handicapem, překonala nezaměstnanost a teď pomáhá ostatním.

Petr Houška

Sám bych si práci těžko našel, ale díky MPSV ji mám

Typ projektu:
Regionální individuální projekt 2.1

Název projektu:
KREDIT – Sociální ekonomika na Mostecku

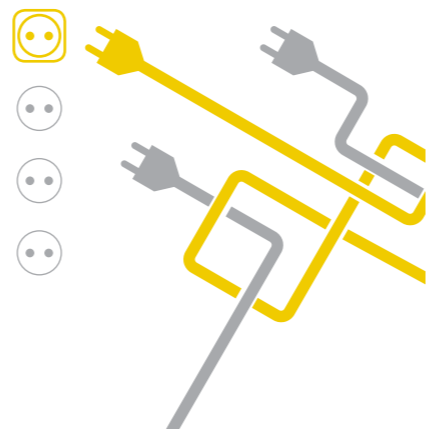
Číslo projektu: CZ.1.04/2.1.00/13.00064

Příjemce: Úřad práce ČR, Krajská pobočka v Ústí nad Labem, Kontaktní pracoviště Most

Projekt usiloval o začleňování zdravotně postižených uchazečů do zaměstnání prostřednictvím zavádění principů sociální ekonomiky. Pro účastníky byli podle charakteristik konkrétních znevýhodnění vybráni vhodní zaměstnavatelé, kteří se mohou stát tzv. sociálními podniky a i nadále zaměstnávat znevýhodněné osoby za účelem jejich postupného začleňování se na volný trh.

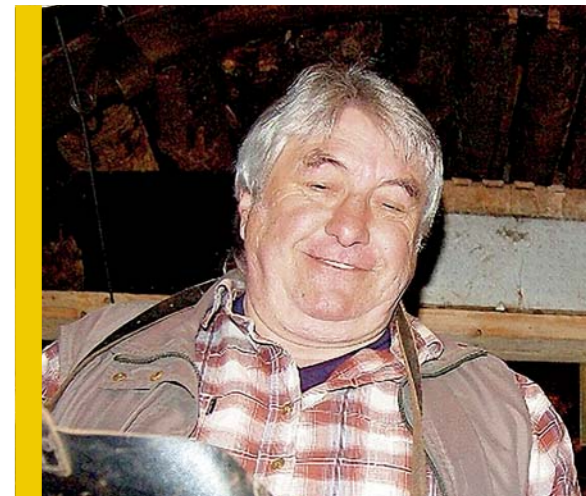
Petr Houška se i jako zdravotně postižený vyučil zámečnickem, ale nějaký čas po absolvování školy byl evidován na úřadu práce. Pak ho postihla závažná nemoc. V devatenácti letech dostal plný invalidní důchod, který mu byl ale přehodnocen na částečný invalidní důchod. Zpočátku se zkoušel odvolat, nebyl si jist, že jeho zdravotní stav je natolik dobrý, aby mohl začít chodit do práce. Se svým handicapem byl odmítán a skončil na úřadu práce, kde byl evidován až do roku 2008. „Bylo to těžký, nikde mě nechtěli. Jen tak tak se dalo využít,“ vzpomíná.

Pak se přes jednoho známého dostal k bezpečnostní agentuře a na plný úvazek hlídal chemičku. „Neměl jsem žádné úlevy. Pracoval jsem jako ostatní, kteří byli zdraví. Jednoho dne snižovali stavy a já musel po roce a půl odejít,“ říká. Znovu se ocitl na úřadu práce, až po téměř dvou letech mu nabídli projekt KREDIT – Sociální ekonomika na Mostecku a on jej absolvoval. V kurzech se zdokonalil v obsluze počítače, naučil se pracovat s křivořízemem nebo jak psát životopis. „Pak mi pán ze společnosti ASISTA, která spolupracuje s kontaktním pracovištěm Úřadu práce v Mostě na realizaci projektu KREDIT, našel místo vrátného v muzeu,“ konstatuje. Hlídká ve dvanáctihodinových směnách Podkrušnohorské technické muzeum vzniklé v areálu bývalého dolu. „Sám bych si práci těžko našel. Je to lepší než být doma,“ říká a dodává: „Nejtěžší je ta cesta.“ Aby se dostal do práce, musí jít každý den opuštěnou silnicí, neboť autobus tudy nejedí. Kdokoliv jiný by to vzdal, ale Petr má pevnou vůli. Přestože jeho cesta do práce a z práce není jednoduchá, ten rituál mu za to stojí. Má svoji práci rád.

Vladimír Vagaši

Nové pracovní začátky za podpory MPSV

Typ projektu:
Regionální individuální projekt 2.1

Název projektu:
KREDIT – Sociální ekonomika na Mostecku

Číslo projektu: CZ.1.04/2.1.00/13.00064

Příjemce: Úřad práce ČR, Krajská pobočka v Ústí nad Labem, Kontaktní pracoviště Most

Projekt usiloval o začleňování zdravotně postižených uchazečů do zaměstnání prostřednictvím zavádění principů sociální ekonomiky. Pro účastníky byli podle charakteristik konkrétních znevýhodnění vybráni vhodní zaměstnavatelé, kteří se mohou stát tzv. sociálními podniky a i nadále zaměstnávat znevýhodněné osoby za účelem jejich postupného začleňování se na volný trh.

V Podkrušnohorském technickém muzeu mezi Mostem a Litvínovem pracuje jako průvodce jednašedesátiletý Vladimír Vagaši z Mostu, bývalý manažer. Jak to v obecně prospěšných společnostech bývá, vykonává i další práce, které jsou třeba.

Jeho cesta za zaměstnáním do takzvaného hornického skanzenu byla dost spletitá. Vladimír vystudoval ekonomii, pracoval u státního podniku Restaurace Most ve funkci náměstka obchodně provozního ředitele. Po sametové revoluci spoluzaložil akciovou společnost - hotel. „S kolegy jsem provozoval hotel zhruba třináct let. Pak se většinový pražský vlastník hotelu zbavil, a nové vedení dosadilo nový management. Bez zaměstnání jsem se ocitl na úřadu práce,“ vypráví.

Nezaměstnaným se stal v šestapadesáti. Na kontaktním pracovišti Úřadu práce v Mostě byl evidován přibližně dva roky. „Zúčastnil jsem se všeho, co mi nabídli,“ říká k rekvalifikačním kurzům. Na krajské pobočce Úřadu práce v Ústí nad Labem se pak dozvěděl o společnosti ASISTA, která se podílí na realizaci projektu KREDIT. „Nabídli mi možnost dostat se opět do pracovního procesu. To jsem přijal a zúčastnil se dalšího dlouhodobého školení, už pod záštitou ASISTY,“ uvádí. Bylo mu doporučeno místo u obecně prospěšné společnosti. „Nabídli mi místo průvodce. Vůbec jsem neváhal, protože v mých letech bych si práci sotva našel,“ tvrdí dva roky po životní změně, která ho dovedla do muzea. Vodi návštěvníky po expozicích, které mapují zejména historii dolování uhlí v severozápadních Čechách. A protože nikdy nefáral v dole, vše se musel naučit, aby dokázal lidem přiblížit hornické řemeslo. Příští rok bude v důchodovém věku, přesto v muzeu zůstane, práce ho baví.

Věra Vykoukalová

Projekt spolufinancovaný MPSV mi pomohl znovu najít zaměstnání

•• Věra Vykoukalová se pár let před důchodem ocitla bez práce. Hledání nového místa se pro ni stalo noční můrou. Kombinace částečné invalidity a vyššího věku zaměstnavatele odrazovala. Naštěstí pouze do chvíle, než jí byla nabídnuta účast v projektu KREDIT, který pomohl na Mostecku mnoha lidem z těžké situace, kdy dlouho neúspěšně hledali novou práci.

•• V mládí se vyučila švadlenou v litvínovském Benaru. Po dvou mateřských dovolených se ocitla v chemických závodech, protože v Benaru by musela dělat na směny, stejně jako manžel pracující na dráze. Se dvěma dětmi jí vyhovovaly jen ranní služby, a proto nastoupila do chemičky jako manipulátka, která měla na starosti různé papírování. Když její místo po čase zrušili, našla si místo uklízečky, což dělala skoro dvacet let. Jakmile začala mít problémy s kyčelním kloubem, musela na operaci. Rok byla nemocná a o místo přišla.

•• Paní Věra si mohla užívat volna, ale ona chtěla jít do práce. „Celý život jsem zvyklá pracovat. Přece nebudu jen tak pro nic za nic sedět doma. Alespoň přijdu mezi lidi,“ vysvětluje, proč neváhala a kývla na nabídku kontaktního pracoviště úřadu práce v Mostě vstoupit do projektu KREDIT. Nejprve od úřadu práce přijala nabídku tříměsíční rekvalifikace na kuchařku. Poté vstoupila do projektu KREDIT, který realizuje krajská pobočka Úřadu práce v Ústí nad Labem společně s organizací ASISTA, kde jí během vzdělávacího kurzu nabídli místo v šicí dílně. Šití bylo pro ni ideální řešení. „Tohle je práce vsedě, to by vám nemělo dělat problémy,“ říkal mi pán z ASISTY, která projekt KREDIT organizovala. „Protože jsem do šití doma trochu fušovala a něco se v kurzu přiučila, tak jsem volné místo vzala a zůstala. Pracuji zde něco málo přes rok, práce mě baví a jsem spokojená,“ říká. Pomáhá paní mistrově s lehčími pracemi, protože jí stále omezuje její zdravotní stav. „Furt je co dělat. Ráno jsem žehlila a zítra budu zas“, komentuje svůj pracovní režim. V práci je od pondělí do pátku každý den 8 hodin. Její běžný pracovní den bývá nabitý. „Existují totiž lidé, kteří potřebují zašít zip u bundy, zkrátit kalhoty, vyprat a vyžehlit, ale neumí to nebo nemají čas. O zakázky nouzi nemáme,“ potvrzuje její mistrová. „Projekt měl opravdu smysl. Nebyly to vyhozené peníze. Do takové pomoci by se mělo dál investovat,“ uzavírá svůj příběh se šťastným koncem.

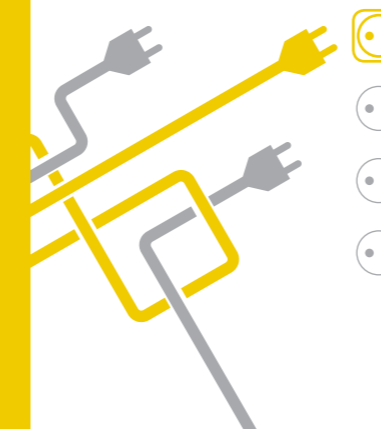
Typ projektu:
Regionální individuální projekt 2.1

Název projektu:
KREDIT – Sociální ekonomika na Mostecku

Číslo projektu: CZ.1.04/2.1.00/13.00064

Příjemce: Úřad práce ČR, Krajská pobočka v Ústí nad Labem, Kontaktní pracoviště Most

Projekt usiloval o začleňování zdravotně postižených uchazečů do zaměstnání prostřednictvím zavádění principů sociální ekonomiky. Pro účastníky byli podle charakteristik konkrétních znevýhodnění vybráni vhodní zaměstnavatelé, kteří se mohou stát tzv. sociálními podniky a i nadále zaměstnávat znevýhodněné osoby za účelem jejich postupného začleňování se na volný trh.

Kateřina Martynková

Je tady takové rodinné prostředí

Typ projektu: Grantový projekt 2.1

Název projektu:
Paklíč – otevírá dveře k návratu na trh práce

Číslo projektu: CZ.1.04/2.1.01/63.00031

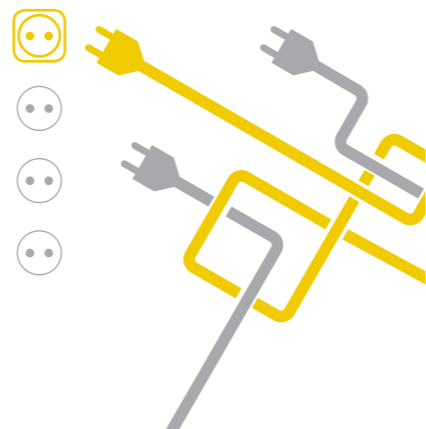
Příjemce: Kvalifikační a personální agentura, o. p. s.

V rámci projektu vzniklo Poradenské a vzdělávací středisko v centru mikroregionu Jablunkovska - v obci Jablunkov. Zájemci o rekvalifikaci se mohou učit pracovat s PC nebo mohou absolvovat rekvalifikační kurzy. Díky projektu bylo nově vytvořeno 13 plných úvazků. Místa byla vytvořena v neziskových organizacích v regionu Třinecka a Jablunkovska.

Devětadvacetiletá Kateřina Martynková z Bocanovic pracuje s klienty v jablunkovském Domově sv. Alžběty. Šla do prostředí, o kterém věděla, že není zrovna o veselých věcech, ale nebála se ho. Má malé děti, a tak je z polovičního úvazku nadšená.

K projektu Paklíč, díky němuž získala zaměstnání, se dostala tak trochu oklikou. „Přišla jsem se k alžbětkám zeptat sestry Imeldy ohledně práce ještě v době mateřské dovolené. Protože jsem už před tím dělala v domově důchodců v Třinci – jako ošetřovatelka,“ vysvětluje Kateřina Martynková. Během několika dní jí zazvonil telefon. „Volali mi, že právě z projektu Paklíč odchází jedna paní, takže se jim uvolnilo místo,“ popisuje situaci mladá žena z Bocanovic. K tomu, jak vypadá její všední den v práci, říká: „Je to klasické ošetřovatelství. Dělá se, co je třeba. Ale každý klient je individuální,“ naznačuje. Na otázku, zda se nebála jít do prostředí domova pro seniory, odpovídá rázně: „Ne. Víte co? Já jsem tady měla i 120 hodin praxe, je to deset let zpátky, kdy jsem absolvovala kurz. Takže jsem věděla, do čeho jdu. Měla jsem výhodu také v tom, že předtím jsem v domově důchodců dělala.“

Kateřina Martynková je přesvědčena o tom, že projekt Paklíč má smysl. „Mně osobně určitě hodně pomohl,“ dodává.

Bronislava Wiszczorová

Našla jsem uplatnění za podpory MPSV

Typ projektu: Grantový projekt 2.1

Název projektu:
Paklíč – otevírá dveře k návratu na trh práce

Číslo projektu: CZ.1.04/2.1.01/63.00031

Příjemce: Kvalifikační a personální agentura, o. p. s.

V rámci projektu vzniklo Poradenské a vzdělávací středisko v centru mikroregionu Jablunkovska - v obci Jablunkov. Zájemci o rekvalifikaci se mohou učit pracovat s PC nebo mohou absolvovat rekvalifikační kurzy. Díky projektu bylo nově vytvořeno 13 plných úvazků. Místa byla vytvořena v neziskových organizacích v regionu Třinecka a Jablunkovska.

Paní Bronislava Wiszczorová žije v Jablunkově, kde je o práci nouze. Díky projektu Paklíč našla zaměstnání v Domově sv. Alžběty v Jablunkově.

Ze svého bydliště to má skutečně jen kousek. „Mně to úplně vyhovuje, už na začátku jsem si říkala, že práci v kuchyni mám ráda. Kolektiv je moc dobrý, zažijeme i srandu,“ říká osmapadesátiletá žena, která byla předtím delší dobu bez místa.

O projekt Paklíč se začala zajímat poté, co se na kontaktním pracovišti Úřadu práce v Jablunkově dozvěděla, že Kvalifikační a personální agentura (KaPA) hledá lidi, jako je ona. „Při prezentaci nám řekli, jaké kurzy organizují a že se přes projekt Paklíč zase můžeme zapojit do práce. Já jsem si myslela, že si eventuálně udělám kurz pracovníka sociální péče. Počítače mě neuchvátily, oči už jsou trošku zničené,“ usmívala se skromně. Sama se chodila čas od času ptát k sestřičkám alžbětkám, jestli pro ni nemají nějaké volné místo. „Mám to tady blízko, říkála jsem si, že by to bylo fajn. Takže o mně věděly. A shodou okolností asi třetí den po prezentaci agentury KaPA, která spolupracuje s kontaktním pracovištěm Úřadu práce v Jablunkově na realizaci projektu Paklíč, mi matka představená volala, ať se dostavím do kanceláře. Dozvěděla jsem se, že se zde jedno místo zřizuje – právě pro osobu, která dlouhodobě hledá práci a nemůže se zařadit do pracovního procesu,“ vysvětlovala Bronislava Wiszczorová.

Jaká je její náplň práce? „Co se tady ten den vaří, je to pokaždé jiná,“ smála se. Doporučila by projekt Paklíč někomu ze svého okolí? „Určitě. Protože u nás je hodně lidí nezaměstnaných. A je málo pracovních příležitostí. To není jako ve větších městech, jako třeba v Praze, u nás je to opravdu bída,“ konstatovala Bronislava Wiszczorová. Domnívá se, že nebyť projektu Paklíč, bylo by hledání pracovního místa zřejmě o dost složitější.

Urszula Koky

Nabídku jsem brala všemi deseti

Typ projektu: Grantový projekt 2.1

Název projektu:
Paklič – otevírá dveře k návratu na trh práce

Číslo projektu: CZ.1.04/2.1.01/63.00031

Příjemce: Kvalifikační a personální agentura, o. p. s.

V rámci projektu vzniklo Poradenské a vzdělávací středisko v centru mikroregionu Jablunkovska - v obci Jablunkov. Zájemci o rekvalifikaci se mohou učit pracovat s PC nebo mohou absolvovat rekvalifikační kurzy. Díky projektu bylo nově vytvořeno 13 plných úvazků. Místa byla vytvořena v neziskových organizacích v regionu Třinecka a Jablunkovska.

Denní stacionář sv. Josefa v Jablunkově pro mladé lidi se zdravotním postižením je po ránu plný dobré nálady. Klienti mají rádi Urszulu Koky, která se o ně stará spolu s dalšími kolegyněmi. Paní Urszula našla práci v tomto stacionáři díky projektu Paklič.

Urszula Koky pracuje ve stacionáři již přes rok. „Je to hlavně o komunikaci. Ke klientům se musí přistupovat opravdu přirozeně, spontánně, pak je lze vést z ulity závislosti“. Má malé děti, a tak i pro ni bylo těžké najít uplatnění. „Pro mě bylo nemyslitelné, že bych měla na osm hodin odejít od dětí. Zašla jsem do Kvalifikační a personální agentury (KaPa), kde mi nabídli místo sociální pracovníce ve stacionáři,“ vypráví žena. „Moc mi to vyhovovalo, protože mám vystudovanou sociální práci a politiku. Díky tomu vzdělání jsem se asi zalíbila bývalé ředitelce.“ Mladá žena z Mostů u Jablunkova je přesvědčena o tom, že projekt Paklič má v regionu význam. „Já to beru podle svého příkladu – vidím maminky dlouhodobě na rodičovské dovolené, které po šesti i deseti letech najednou opravdu ztratí kontakt se svou prací a mají strach. Pak je dobře, že se naskytne takové postupné zapojení, že přijдете do nějaké organizace, kde si můžete udělat různé kurzy, jste opět mezi lidmi. Používají se odborné pojmy, ze kterých už člověk vypadl.“

Dana Nieslaniková

Dana Nieslaniková má klienty ráda a oni ji

Typ projektu: Grantový projekt 2.1

Název projektu:
Paklič – otevírá dveře k návratu na trh práce

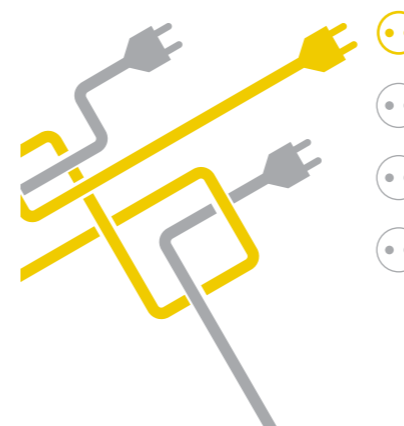
Číslo projektu: CZ.1.04/2.1.01/63.00031

Příjemce: Kvalifikační a personální agentura, o. p. s.

V rámci projektu vzniklo Poradenské a vzdělávací středisko v centru mikroregionu Jablunkovska - v obci Jablunkov. Zájemci o rekvalifikaci se mohou učit pracovat s PC nebo mohou absolvovat rekvalifikační kurzy. Díky projektu bylo nově vytvořeno 13 plných úvazků. Místa byla vytvořena v neziskových organizacích v regionu Třinecka a Jablunkovska.

Matka tří dětí Dana Nieslaniková svého času uvažovala o práci se seniory, nakonec vysněné místo získala v Denním stacionáři sv. Josefa pro mladé lidi se zdravotním postižením.

„Klienti mě překvapili. Z toho, jak se s nimi bude pracovat, jsem měla trochu strach. Ale zjistila jsem, že toho od nich hodně dostávám,“ říká s dojetím. Od známých se dozvěděla, že agentura KaPa za pomoci prostředků od MPSV pořádá kurzy. Přihlásila se do měsíčního kurzu Pracovník v sociálních službách. „Ve stacionáři měli zájem o pracovní sílu. Byla jsem nadšená, protože mi doporučili čtyřhodinový úvazek. Mám tři děti, takže ráno je doprovodím do školy a do školky a můžu jít do práce.“

Pavel Zielina

Když s lidmi mluvíte, oni se otevírají

Typ projektu: Grantový projekt 2.1

Název projektu:
Paklíč – otevírá dveře k návratu na trh práce

Číslo projektu: CZ.1.04/2.1.01/63.00031

Příjemce: Kvalifikační a personální agentura, o. p. s.

V rámci projektu vzniklo Poradenské a vzdělávací středisko v centru mikroregionu Jablunkovska - v obci Jablunkov. Zájemci o rekvalifikaci se mohou učit pracovat s PC nebo mohou absolvovat rekvalifikační kurzy. Díky projektu bylo nově vytvořeno 13 plných úvazků. Místa byla vytvořena v neziskových organizacích v regionu Třinecka a Jablunkovska.

Osmapadesátiletý Pavel Zielina svého času obchodoval s korkem po celé severní a jižní Moravě. „Byl jsem v byznysu až po krk,“ vzpomíná muž. V jeho životě však nastal velký zlom.

„Když mi onemocněli rodiče, změnil se mi úplně hodnoty. Bůh mě změnil, změnil mé myšlení. Vzdal jsem se podnikání,“ vypráví Pavel Zielina s tím, že začal vést modlitební skupinku. Začalo to smrtí jeho otce, poté se staral „na plný úvazek“ o svou maminku. Netrvalo dlouho, a pan Zielina se ocitl na úřadu práce. Přišla další životní rána – zemřela mu i maminka. V době, kdy se Pavel Zielina rozmýšlel, zda se přece jen nevrátí k podnikání, řekl mu jeho známý z Farního sboru Slezské církve evangelické, že se rozjíždí projekt Paklíč, díky němuž by mohl opět získat zaměstnání. „Dělal jsem rekvalifikační kurz na pracovníka sociální péče, který v rámci projektu Paklíč realizovala agentura KaPA. Trval šest týdnů - bylo zde 80 hodin praxe. Jsem za to vděčný, rozšířilo to můj obzor,“ pravil Pavel Zielina.

V loňském roce se dozvěděl o projektu Paklíč, který mu pomohl uplatnit se v oblasti, se kterou se setkal už dříve. Dnes pomáhá v rámci Křesťanského společenství, o.s. v Třinci lidem, kteří se ocitli na okraji společnosti.

Ve své práci se často setkává s lidmi, kteří bojují s nějakou závislostí, a říká: „Jakákoli závislost je velmi nebezpečná pro harmonický život člověka. Pracuji například s notorickými pijáky, ale stejně ze zkušenosti vím, že i tito lidé mají možnost se vzpamatovat.“

V poslední době mu udělala radost třeba proměna dříve nenapravitelného recidivisty, který dokázal změnit svůj život.

Pavel Zielina s úsměvem říká, že se z něj už stal „skoro profesionál“. Zdůrazňuje, že všechny aktivity jsou pro klienty naprosto dobrovolné, a k projektu Paklíč dodává: „Je to dobrý projekt, který dává lidem práci a navíc je užitečný pro ostatní lidi“.

Bohuslav Szotkowski

Za podpory MPSV mohu pomáhat lidem bez domova

Typ projektu: Grantový projekt 2.1

Název projektu:
Paklíč – otevírá dveře k návratu na trh práce

Číslo projektu: CZ.1.04/2.1.01/63.00031

Příjemce: Kvalifikační a personální agentura, o. p. s.

V rámci projektu vzniklo Poradenské a vzdělávací středisko v centru mikroregionu Jablunkovska - v obci Jablunkov. Zájemci o rekvalifikaci se mohou učit pracovat s PC nebo mohou absolvovat rekvalifikační kurzy. Díky projektu bylo nově vytvořeno 13 plných úvazků. Místa byla vytvořena v neziskových organizacích v regionu Třinecka a Jablunkovska.

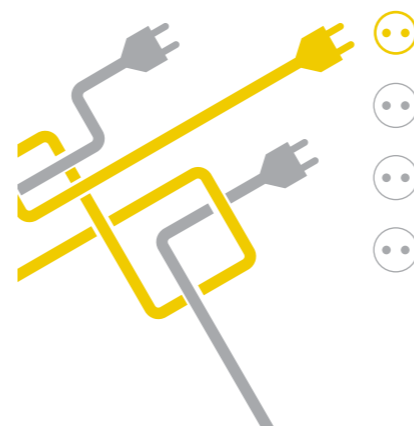
Třiačtyřicetiletý Bohuslav Szotkowski z Mostů u Jablunkova dojíždí pětkrát týdně do Třince. Muž, který je dobrým šachistou, pracuje v nízkoprahovém denním centru střediska BETHEL Třinec. Pomáhá zde lidem bez domova, bez zázemí, bez peněz. Středisko BETHEL Třinec je jedním z několika desítek středisek nestátní neziskové organizace Slezská diakonie, která poskytuje své služby v sociální oblasti především v Moravskoslezském kraji. Bohuslav Szotkowski své nové pracovní uplatnění našel díky projektu Paklíč.

„S projektem Paklíč mě seznámily pracovnice úřadu práce,“ vzpomíná pan Szotkowski. „Chtěl jsem zkusit práci v sociální oblasti. V Jablunkově jsem v rámci projektu Paklíč navštívil Den otevřených dveří. Jednoho dne mi zazvonil telefon a byla mi položena otázka, jestli se nechci zúčastnit výběrového řízení na místo v denním centru v BETHELU,“ popisuje následný vývoj.

„Sbírám články, které se týkají bezdomovectví. Snažím se hledat hlavně pozitivní zprávy, které unikají. Ty člověka povzbudí,“ doufá pan Szotkowski. „Zároveň každému říkám: Pokud jste věřící, obraťte se na Boha. Bůh vidí dál než my. Tímto směrem vedu v podstatě motivační pohovory.“

Nemůže si vynachválit práci lidí z Paklíče: „Nezaměstnaný jsem byl přes deset měsíců a paní, které tam pracovaly, mi doporučily toto výběrové řízení. Díky ochotě lidí z projektu Paklíč mám práci, která je sice náročná, ale uspokojuje mě.“

Pan Szotkowski má specifickou práci a dodává: „Věřím ale tomu, že šance je pro každého.“

Marcela Machková

Přes noc jsem se stala majitelkou květinářství

⊙⊙ **V Třinci-Starém Městě zná třicetiletou Marcelu Machkovou poměrně dost lidí. Je totiž majitelkou květinářství, které leží v centru hutnického města. „Je to pro mě velká změna, takový přínos v životě,“ raduje se sympatická žena, byť příznává, že prožívá hektické období. O tom, že jako OSVČ bude mít svůj vlastní obchod, totiž během několika dnů rozhodl osud a vydatnou měrou k němu přispěl projekt Paklíč.**

⊙⊙ „V průběhu rodičovské dovolené jsem pracovala u známé v květinářství. Díky neziskové organizaci KaPA jsem se dozvěděla o kurzu a projektu Paklíč,“ vypráví. „Absolvovala jsem jedenáctidenní kurz floristiky. Bylo to něco jiného, než je mé vzdělání, ale zajímalo mě to a bavilo,“ doplňuje s tím, že o floristice se snažila získat co nejvíce informací a praktických rad. „Kurz mi velmi pomohl v budoucím zaměstnání. Neměla jsem žádné základy, i když jsem dříve brigádně pracovala v květinářství, ale ty základy jsem opravdu získala až v kurzu. V kurzu jsme se učili vlastně všechno, od gratulačních až po smuteční vazby, které hodně využíváme. Za plus považuji také to, že jsem měla ještě další informace od lektorky,“ naznačuje Marcela Machková.

⊙⊙ A jak vlastně k obchůdku přišla? „Byla to výjimečná situace. V průběhu kurzu, realizovaného v rámci projektu Paklíč, jsme se bavily s paní lektorkou o jejím zaměstnání. Ona byla majitelkou tohoto obchodu – a vzhledem k tomu, že už toho měla hodně, jsem dostala nabídku květinářství odkoupit, čehož jsem využila. V průběhu jednoho týdne jsme se domluvily, nabralo to rychlý spád,“ vysvětluje Marcela Machková. Zároveň splnila podmínku, že ze začátku v zavedeném květinářství zůstanou původní zaměstnanci. „Daří se nám najít i nové zákazníky,“ říká hrdě. Práce má díky získaným kontaktům víc než dost, a to nejen v období svátků. „Určitě je víc lidí, kteří by si zasloužili o projektu Paklíč vědět. Jde o ty, kteří nemají delší dobu zaměstnání. O této možnosti je chci informovat,“ říká Marcela Machková. „Je to zajímavý projekt, kurz, který jsem absolvovala, není běžný. Zaměřil se na oblast, která nebyla pokrytá.“

Typ projektu: Grantový projekt 2.1

Název projektu:
Paklíč – otevírá dveře k návratu na trh práce

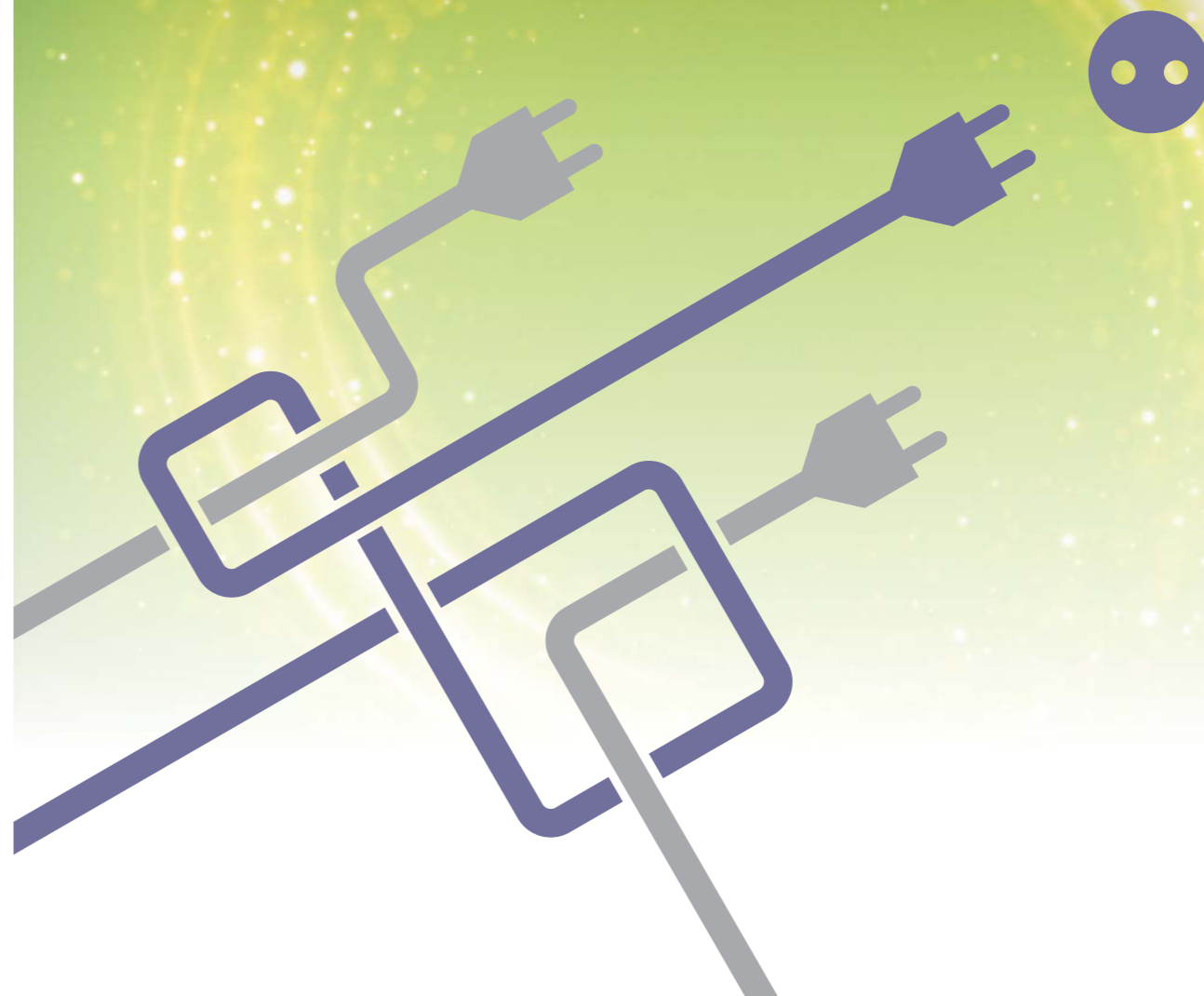
Číslo projektu: CZ.1.04/2.1.01/63.00031

Příjemce: Kvalifikační a personální agentura, o. p. s.

V rámci projektu vzniklo Poradenské a vzdělávací středisko v centru mikroregionu Jablunkovska - v obci Jablunkov. Zájemci o rekvalifikační kurzy mohou učit pracovat s PC nebo mohou absolvovat rekvalifikační kurzy. Díky projektu bylo nově vytvořeno 13 plných úvazků. Místa byla vytvořena v neziskových organizacích v regionu Třinecka a Jablunkovska.

3.1 Podpora sociální integrace a sociálních služeb

Adriana Gašová

S podporou MPSV jsem získala větší rozhled ve své práci

☹️ **Zaměstnankyně havířovské pobočky Armády spásy Adriana Gašová se zapojila do projektu, který nese název Armáda spásy – vzdělávání 2010.**

☹️ „Chtěla jsem se naučit něco nového, co budu moci následně i účelně využít,“ zavzpomínala na své zapojení do projektu.

☹️ Doporučené postupy využila při pomoci jedné z klientek ještě v průběhu kurzu. Díky projektu v její práci nastaly určité posuny. „Získala jsem větší rozhled. Největší změny jsme zaznamenali při tvoření individuálního plánu klientů. Nyní víme přesně, jak určit priority a jak následně v práci s klientem pokračovat,“ říká paní Gašová. Po absolvování projektu Armáda spásy – vzdělávání 2010 začala citlivěji vnímat možnosti komunikace. „Mám lepší nadhled a dovedu proto lépe reagovat a sama účinně a cíleně různé případy řešit,“ dodala s tím, že účast v podobném projektu určitě všem kolegům doporučí.

Typ projektu: Grantový projekt 3.1

Název projektu:
Armáda spásy – vzdělávání 2010

Číslo projektu: CZ.1.04/3.1.03/45.00098

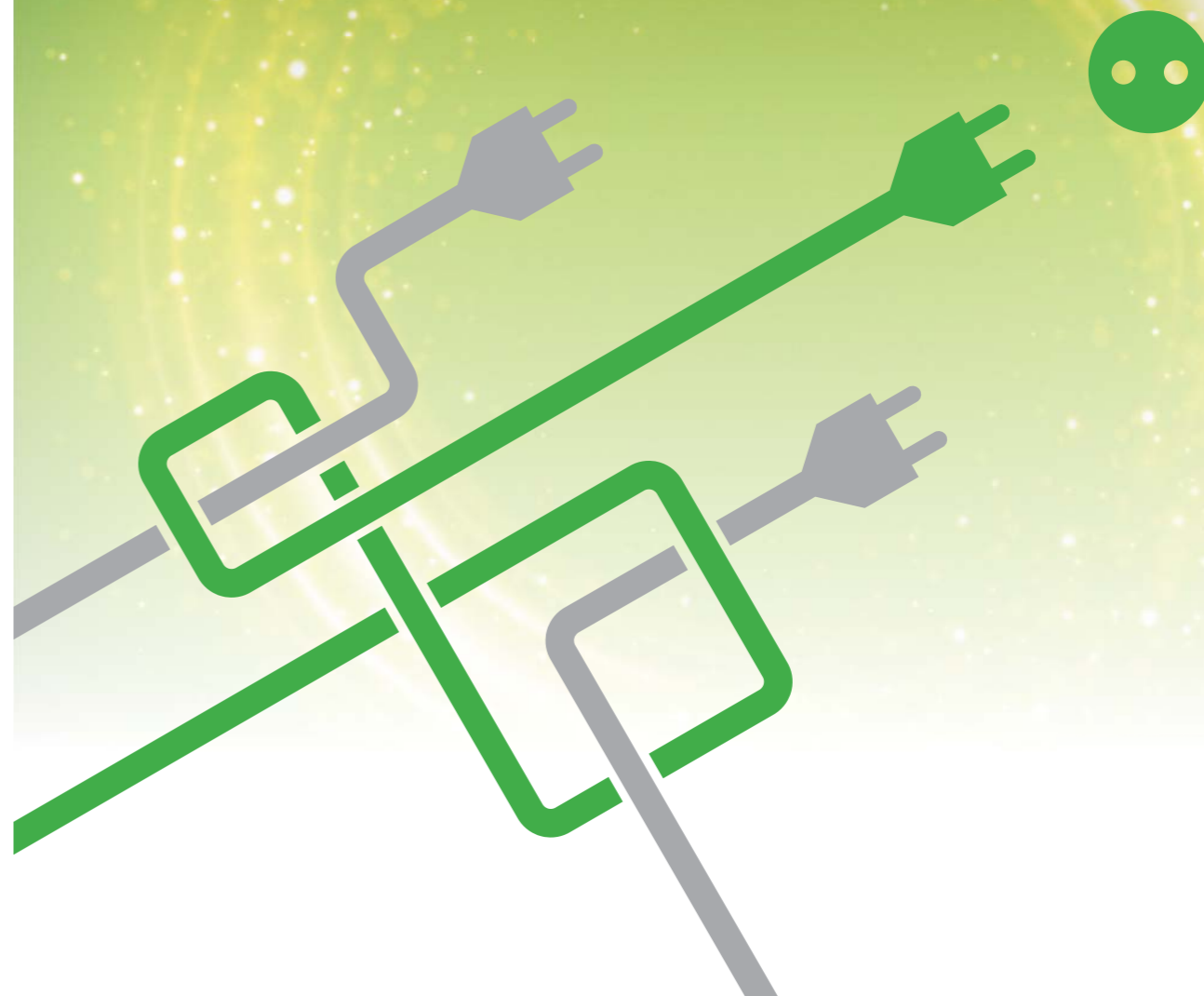
Příjemce: Armáda spásy v ČR

Cílem projektu je zvyšování kvalifikace a kompetencí zaměstnanců Armády spásy. Dále systematická podpora při procesu rozvoje kvality sociálních služeb do praxe, která povede k opětovné integraci uživatelů sociálních služeb zpět do společnosti a pracovního procesu.

3.2

Podpora sociální integrace příslušníků romských lokalit

Vlasta Džudžová

Tricetileté ženě k práci dopomohl projekt podpořený MPSV

Typ projektu: Grantový projekt 3.2

Název projektu: Chceme dostat šanci

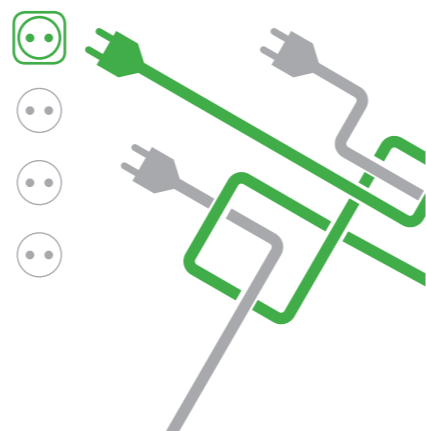
Číslo projektu: CZ.1.04/3.2.01/19.00201

Příjemce: Poradna pro občanství, občanská a lidská práva

Cílem projektu je zajištění sociálních služeb v kombinaci s právním poradenstvím osobám žijícím v sociálně vyloučených lokalitách. Sociálně právní poradenství pomáhá klientům vyřešit dluhy nebo problémy v péči o děti, často ohrožené nařízením institucionální péče. Služby jsou poskytovány terénní formou přímo v lokalitách v kombinaci s poradenstvím na pobočce organizace.

Vlasta Džudžová žila většinou jen ze sociálních dávek. Občas sehnala brigádu, ale zaměstnání nastálo hledala marně. „Nikde mě nechtěli vzít s tím, že nemám žádnou praxi. Už jsem z toho byla zoufalá, přesto jsem hledání nevzdávala. A ono to nakonec vyšlo,“ raduje se paní Džudžová.

„Vedoucí Poradny pro občanství, občanská a lidská práva mě přijala jako klientku a slíbila, že budeme hledat práci pro mě společně,“ líčila Vlasta Džudžová. Zvrat v jejím životě nastal asi za tři měsíce. Byla přijata jako projektová asistentka. „Byl a stále je to úžasný pocit. Mám první pořádnou práci,“ říká a je šťastná. „Hned druhý den jsem šla se sociální pracovníci do terénu. To se mi líbí více než sedět v kanceláři, baví mě kontakt s klienty. Přijali mě dobře, až jsem byla překvapená, jak mě berou,“ pochlubila se. Sama při tom působí jako zářný příklad.

Zdeněk Gaži

Bez práce bych se zbláznil

Typ projektu: Grantový projekt 3.2

Název projektu: Chceme dostat šanci

Číslo projektu: CZ.1.04/3.2.01/19.00201

Příjemce: Poradna pro občanství, občanská a lidská práva

Cílem projektu je zajištění sociálních služeb v kombinaci s právním poradenstvím osobám žijícím v sociálně vyloučených lokalitách. Sociálně právní poradenství pomáhá klientům vyřešit dluhy nebo problémy v péči o děti, často ohrožené nařízením institucionální péče. Služby jsou poskytovány terénní formou přímo v lokalitách v kombinaci s poradenstvím na pobočce organizace.

„Miluju přírodu a chci, aby byla čistá. Jak někde vidím papírek, automaticky ho seberu, jsem už tak zvyklý,“ vyznal se pětáctýřetiletý muž. Uklízení a údržba zeleně je i jeho profesí už od osmnácti let. „Co dělám nejraději? Všechno! Dělá mi radost, když za sebou vidím kus práce,“ ujišťuje. A nejspokojenější prý je, když ho vedoucí pošle uklízet do parku.

Jediné, co neuvěřitelně aktivního a stále optimisticky naladěného Zdeňka Gažiho trápí, je nedostatek práce a s tím spojená pracovní nejistota. Přál by si, aby na svém místě mohl zůstat napořád. Ani ne tak kvůli penězům, jako zdravotně handicapovaný pobírá důchod, byť jen nevelký. Ale doslova se děsí nečinnosti. Je si vědom, že spousta lidí kolem něj práci nemá, i když jsou třeba kvalifikovanější než on. „Tady u nás žijí největší chudáci, potřebují dostat šanci,“ řekl muž. On sám ji dostal v krásnobřezenské Poradně pro občanství, občanská a lidská práva, která se zaměřuje na pomoc lidem žijícím v sociálně vyloučených lokalitách Ústecka. Ta realizuje projekt „Chceme dostat šanci“, a zařadila do něj také Zdeňka Gažiho.

„Vůbec jsem nevěděl, že tu taková poradna je, i když bydlím ve stejné čtvrti. Až když jsem šel jednou kolem, zaujal mě nápis. Zašel jsem dovnitř a dobře udělal. Dřív jsem si často nevěděl rady s různým vyřizováním, teď mi tady se vším pomůžou, nikdy mě neodbydou,“ netají se spokojeností.

Žaneta Kmeťová

Za přispění MPSV má rodina zázemí a jistoty

Typ projektu: Grantový projekt 3.2

Název projektu: Terénní sociální práce v sociálně vyloučené romské lokalitě v Orlové-Porubě

Číslo projektu: CZ.1.04/3.2.01/19.00121

Příjemce: Město Orlová

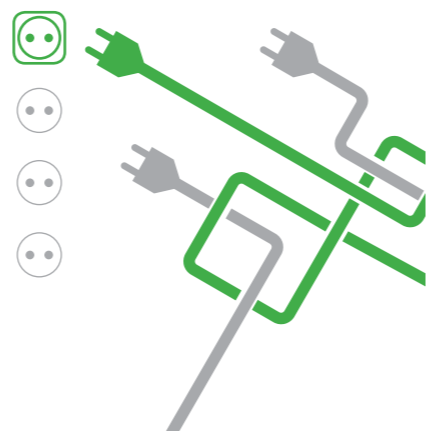
Hlavním cílem projektu je postupné začleňování obyvatel sociálně vyloučených lokalit ve městě Orlová a jeho spádového okolí za pomoci terénní sociální práce. Členové realizačního týmu se setkávají s uživateli v místě jejich pobytu, ale i na ulici, někteří hovoří romsky, což pomáhá při komunikaci s klienty. Terénní pracovníci motivují klienty k zodpovědnosti, hledání si zaměstnání, řešení bytové a finanční otázky.

Cílem projektu s názvem Terénní sociální práce v sociálně vyloučené romské lokalitě v Orlové-Porubě je přiblížit se cílové skupině a začlenit obyvatele z problémových lokalit pomocí zvýšení dostupnosti sociálních služeb. Od doby, kdy projekt odstartoval, využilo službu více než sedm set klientů. Jednou z klientek je čtyřiatřicetiletá Žaneta Kmeťová, která se s dětmi a manželem přistěhovala do Orlové z Ostravy-Přívozu.

Paní Kmeťové hrozilo, že jí vezmou byt a skončí před Vánocemi s dětmi na ulici. Známa paní Kmeťové poradila, ať zajde do kanceláře terénních sociálních pracovníků. Paní Kmeťová radu vyslyšela a svěřila se sociálním pracovníkům se svými problémy.

„Sociální pracovníce se mnou zašly do realitní společnosti a pomohly mi získat nájemní smlouvu. Já, manžel i děti jsme tak dostali v Orlově trvalý pobyt. Vyřídily s námi i nové občanské průkazy. A není to všechno, s čím mi pomohly. Zařídily mi školu pro děti, lékaře i zubaře,“ vysvětluje.

„Sociální pracovníce mně a mojí rodině opravdu hodně pomohly. Kdyby jich nebylo, tak bychom skončili na ulici. Hrozně moc jim za to děkujeme. Službu bych doporučila všem lidem,“ uzavírá rozhovor.

Andrej Balog

Díky MPSV máme spokojenější život

Typ projektu: Grantový projekt 3.2

Název projektu: Terénní sociální práce v sociálně vyloučené romské lokalitě v Orlové-Porubě

Číslo projektu: CZ.1.04/3.2.01/19.00121

Příjemce: Město Orlová

Hlavním cílem projektu je postupné začleňování obyvatel sociálně vyloučených lokalit ve městě Orlová a jeho spádového okolí za pomoci terénní sociální práce. Členové realizačního týmu se setkávají s uživateli v místě jejich pobytu, ale i na ulici, někteří hovoří romsky, což pomáhá při komunikaci s klienty. Terénní pracovníci motivují klienty k zodpovědnosti, hledání si zaměstnání, řešení bytové a finanční otázky.

„Já a moje žena jsme měli velký problém se špatným bydlením. Naštěstí jsem se doslechl o tom, že tady máme terénní sociální pracovníce,“ říká Andrej Balog.

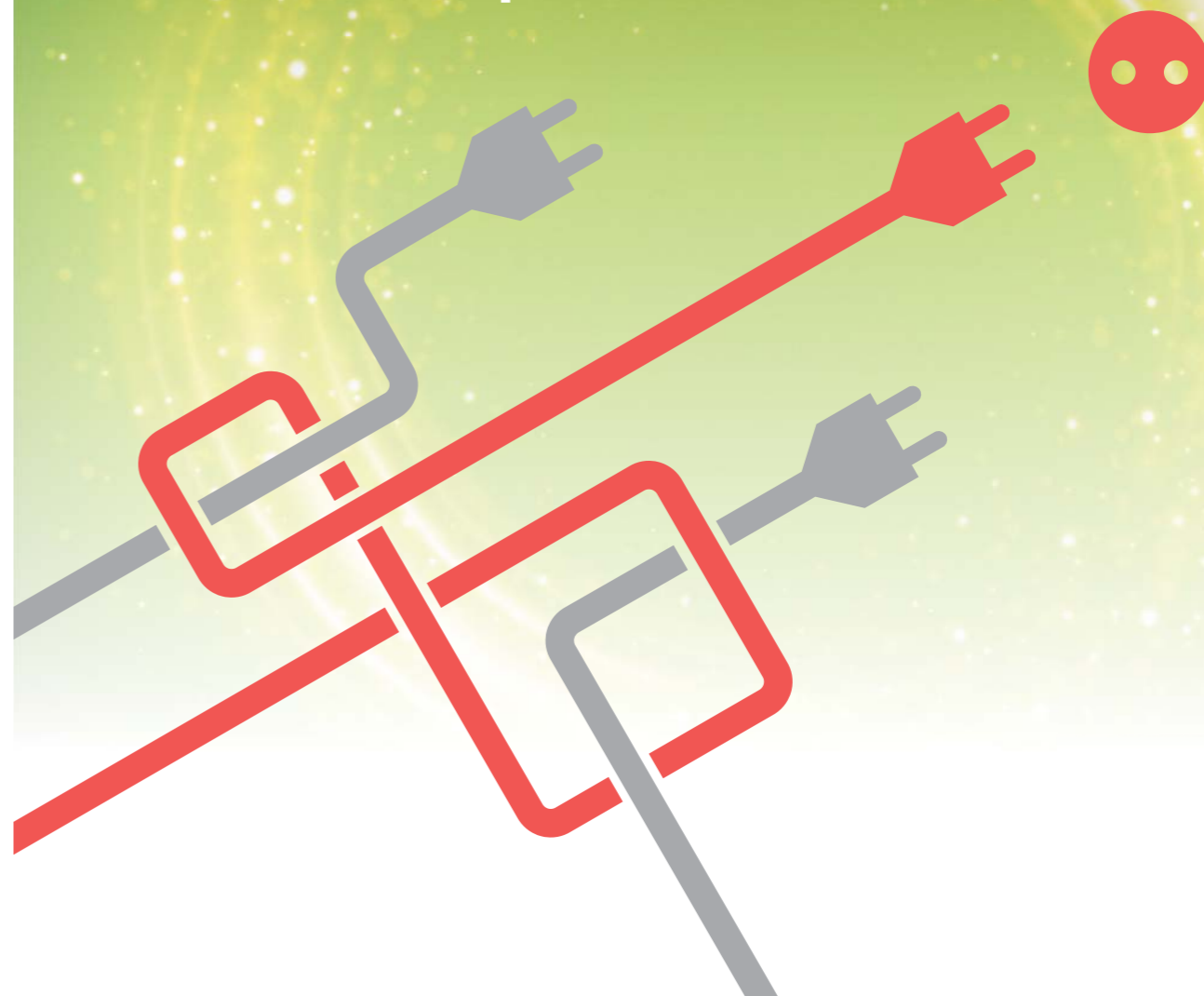
Bydlení Balogovým nevyhovovalo: „V okolí domu byl neustálý nepořádek a zápach.“ Pan Balog tam ale chtěl zůstat, a to zejména kvůli dceři. Potřeboval však získat nájemní smlouvu, kterou do té doby nevladl. Sociální pracovníce začaly pracovat na tom, aby Balogovi mohli získat náhradní bydlení. Nový a vyhovující byt se podařilo získat jak pro Balogovy, tak pro jejich dceru. „Jsem velmi rád, že nám terénní pracovníce takto pomohly, protože nám tady je moc dobře.“ Jejich práci si Andrej Balog nemůže vynachválit. Stejně tak jeho žena, která je pro svoji negramotnost snadnou kořistí všemožných podomních prodejců. „Když mi přijde nějaký dopis, tak s ním zajdu do kanceláře, kde mi ho přečtou a vysvětlí mi, co mám dělat a kam mám zajít,“ popsala svoji zkušenost s terénní sociální službou Mária Balogová.

Pan Balog by službu určitě doporučil každému, kdo se potýká s problémem, který není schopen vyřešit bez pomoci jiných. Terénní sociální pracovníce na jeho radu navštěvují i jeho dcera a vnučka.

„Když teď vím, že se mám na koho obrátit a že se mohu o někoho opřít, žije se mi tady mnohem lépe.“

3.3 Integrace sociálně vyloučených skupin na trhu práce

Jitka Chladová

Naučila jsem se komunikovat s neslyšícími

Typ projektu: Grantový projekt 3.3

Název projektu: Minimalizace komunikační bariéry při vstupu neslyšících na trh práce

Číslo projektu: CZ.1.04/3.3.05/31.00021

Příjemce: Unie neslyšících Brno, o.s.

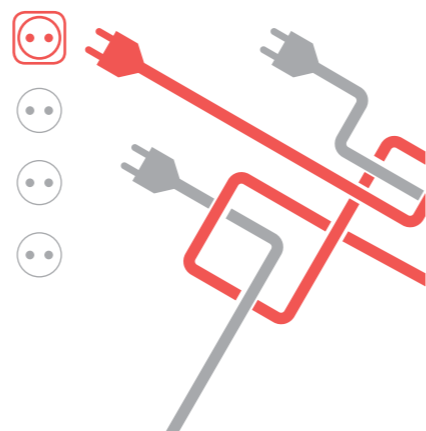
Projekt se zaměřuje na integraci osob se sluchovým postižením na trh práce a do společnosti celkově. Vzniklo několik nových vzdělávacích aktivit s přímou vazbou na potřeby trhu práce, zohledňující specifické potřeby neslyšících. Byla zřízena nová podpůrná služba „Telekomunikační centrum neslyšících“, vznikla také multimediální učebnice pro neslyšící.

O tom, jak se do kurzu „Minimalizace komunikační bariéry při vstupu neslyšících na trh práce“ dostala, vypráví Jitka Chladová: „O kurzu mi řekla předsedkyně svazu tělesně postižených. Přišlo mi to zajímavé, a tak jsem do toho šla.“

V roce 2003 ukončila studium oboru veřejnoprávní činnost. Od té doby paní Jitka hledala práci. I když jí na úřadě nedokázali pomoci, snažila se najít zaměstnání sama. „Pracovala jsem v jazykové škole jako odpolední recepční, odtud jsem ale po zkušební době odešla. Chtěli, abych nosila lodičky, což kvůli nemocné noze nemůžu.“

Od července roku 2010 docházela Jitka Chladová na kurz. Účastníci se učili teorii práce s neslyšícími i rychlému psaní. Úspěšně absolvovala zkoušky a začala pracovat v call centru pro neslyšící. Pomoc neslyšícím Jitka vítala. „Říkala jsem si, že se aspoň dovím něco o postižených a že to bude smysluplná práce.“

Díky kurzu a práci se Jitka o neslyšících mnoho naučila. „Nahlédla jsem do problematiky neslyšících, netušila jsem, jaké mají problémy. Teď vím, jak s nimi komunikovat, i když neznám znakovou řeč.“

Libuše Čabová

Díky projektu MPSV pomáhám lidem v práci

Typ projektu: Grantový projekt 3.3

Název projektu: Minimalizace komunikační bariéry při vstupu neslyšících na trh práce

Číslo projektu: CZ.1.04/3.3.05/31.00021

Příjemce: Unie neslyšících Brno, o.s.

Projekt se zaměřuje na integraci osob se sluchovým postižením na trh práce a do společnosti celkově. Vzniklo několik nových vzdělávacích aktivit s přímou vazbou na potřeby trhu práce, zohledňující specifické potřeby neslyšících. Byla zřízena nová podpůrná služba „Telekomunikační centrum neslyšících“, vznikla také multimediální učebnice pro neslyšící.

O projektu „Minimalizace komunikační bariéry při vstupu neslyšících na trh práce“ řekla Libuše Čabové kamarádka, která se ho už účastnila. „Věděla jsem, že budeme dělat operátory, ale myslela jsem, že budeme s lidmi komunikovat jen e-mailem.“

Dříve pracovala na recepci v jedné firmě, potom zůstala s dítětem na mateřské dovolené. „Po ní jsem sháněla práci na úřadu práce. Když jsem našla toto místo, ještě se mě ptali, jak jsem tu práci sehnala. Původně jsem vystudovala veřejnoprávní činnost na střední odborné škole.“ Mezi postiženými se paní Čabová pohybuje celý život, ale tohle pro ni byla nová zkušenost.

Při hovorech se někdy setkává s neochotou nebo nepochopením. „Většinou nepochopí ta slyšící strana. Když se představíme a řekneme, že budeme zprostředkovávat hovor s neslyšícím, nepochopí to.“

„Největším přínosem na kurzu pro mě bylo setkání s hasiči, tedy jak postupovat v krizových situacích. Naučili jsme se, že všechny důležité informace je od neslyšícího v nouzi potřeba zjistit předem, než vytočíme tísňovou linku. A hlavně zachovat klid.“

A jak paní Čabová hodnotí svou práci? „Líbí se mi, že tím, co dělám, pomáhám lidem, kteří to potřebují.“ Neslyšící se díky této službě mohou naučit lépe komunikovat s okolím. A to má smysl.

Barbora Brandýská

Komunikační bariéry jsou za podpory MPSV překonány

„O projektu „Minimalizace komunikační bariéry při vstupu neslyšících na trh práce“ jsem se dozvěděla přes kamarádku. Práce s neslyšícími pro mě nebyla ničím novým, s neslyšícími jsem odjakživa, neboť mám sama sluchovou vadu. Rovnou z mateřské dovolené jsem nastoupila do kurzu operátorů call centra pro neslyšící, který pořádala Unie neslyšících Brno,“ vypráví paní Brandýská. Denně dochází do brněnského Králova Pole, kde funguje call centrum pro neslyšící.

„Nejčastěji začínají klienti volat okolo deváté hodiny. Neslyšící v úvodu komunikace napíší číslo, na které máme volat. My číslo vytočíme a pak už jen tlumočíme, co nám klient napíše.“

Občas má Barbora problém se skladbou věty. Málokdo si uvědomuje, že neslyšící vnímají jazyk jinak a gramatika je pro ně těžká.

Jako největší přínos vidí Barbora pomoc lidem, kteří to potřebují: „Je to dobrá služba, neslyšící se tak naučí sami komunikovat se slyšícími. Nejsou tolik závislí na ostatních. Jsme jenom tlumočníci a nesmíme si k tomu sdělení nic přidat. Občas bych ráda pomohla, ale nesmím, můžu říct jen to, co mi volající řekne.“

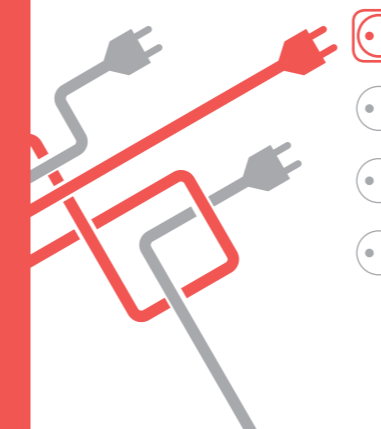
Typ projektu: Grantový projekt 3.3

Název projektu: Minimalizace komunikační bariéry při vstupu neslyšících na trh práce

Číslo projektu: CZ.1.04/3.3.05/31.00021

Příjemce: Unie neslyšících Brno, o.s.

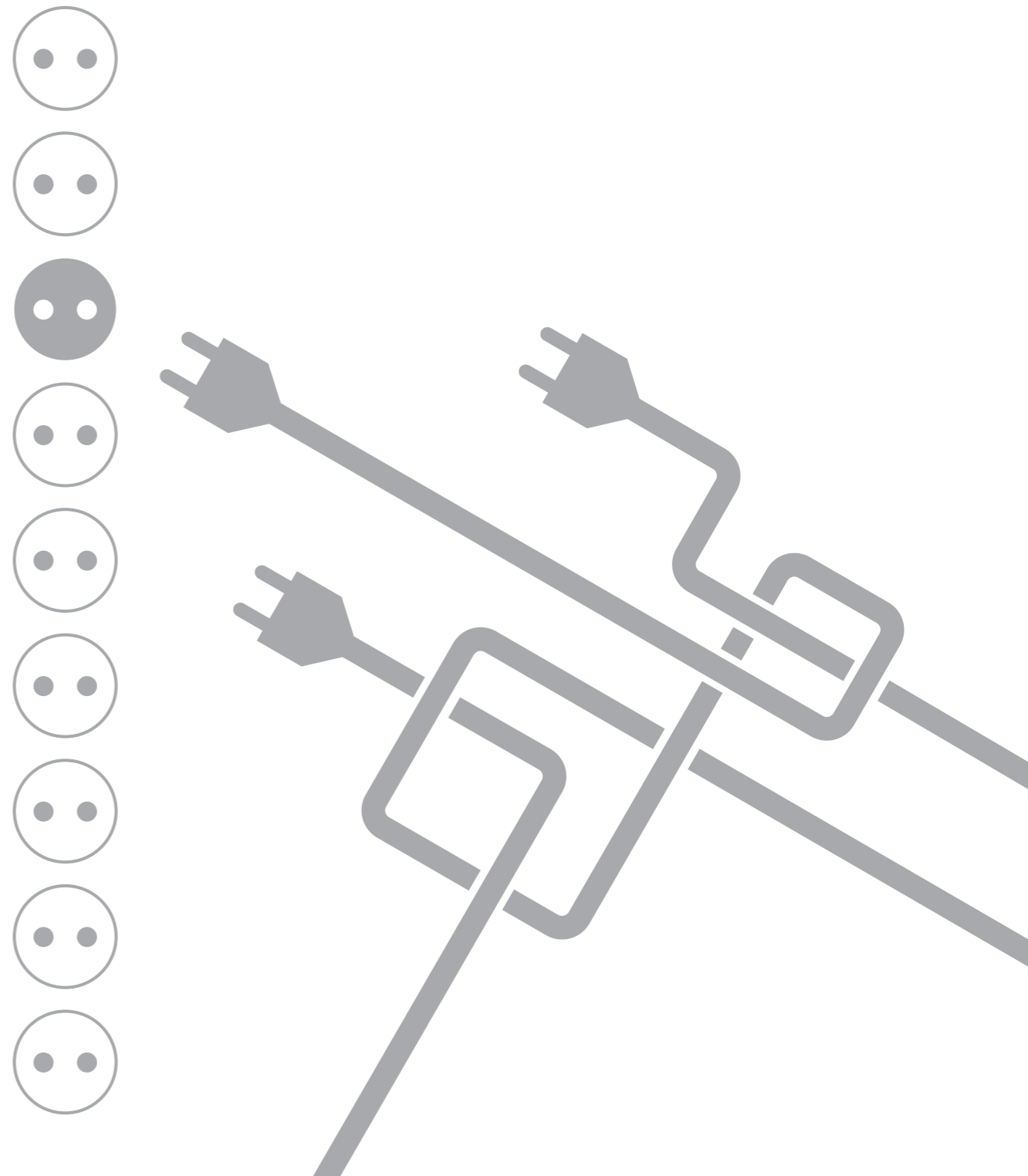
Projekt se zaměřuje na integraci osob se sluchovým postižením na trh práce a do společnosti celkově. Vzniklo několik nových vzdělávacích aktivit s přímou vazbou na potřeby trhu práce, zohledňující specifické potřeby neslyšících. Byla zřízena nová podpůrná služba „Telekomunikační centrum neslyšících“, vznikla také multimediální učebnice pro neslyšící.

Vydalo Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR v roce 2012
© MPSV ČR
Vydání 1., náklad 2000 ks

Tato publikace je financována prostřednictvím Operačního programu Lidské zdroje
a zaměstnanost z ESF a ze státního rozpočtu ČR.

Zpracoval: REMMARK, a.s.
ISBN – 978-80-7421-054-9

evropský
sociální
fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

OPERAČNÍ PROGRAM
LIDSKÉ ZDROJE
A ZAMĚSTNANOST

**PODPORUJEME
VAŠI BUDOUCNOST**
www.esfcr.cz